

# Thoát Biến

## Contents

|                                         |          |
|-----------------------------------------|----------|
| <b>Thoát Biến</b>                       | <b>1</b> |
| 1. Chương 1: Giảm Nhiệt . . . . .       | 1        |
| 2. Chương 2: Tuyết Dày . . . . .        | 5        |
| 3. Chương 3: Giao Thừa . . . . .        | 9        |
| 4. Chương 4: Ôn Lạnh . . . . .          | 13       |
| 5. Chương 5: Nắng Ấm . . . . .          | 18       |
| 6. Chương 6: Cùng Qua Một Đời . . . . . | 22       |

## Thoát Biến

---

### Giới thiệu

Thể loại: Hắc ám, hồi hộp, hiện đại, bệnh kiều thụ. Editor: ♫ Đậu ♫ Tình yêu ấy mà, là kiểu trong khoảnh khắc này ta

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoat-bien>*

### 1. Chương 1: Giảm Nhiệt

“Mẹ, con là Trịnh Yến, sắp đến Tết rồi, con...”

“Tút tut tut...”

Điện thoại bỗng bị treo máy, tay trái cầm ống nghe lúng túng khựng lại, âm tut tut kéo dài liên tục gõ vào màng nhĩ anh ta.

Trịnh Yến ngớ ra chốc lát, rồi lặng lẽ gác điện thoại xuống.

Một tách cà phê nóng xuất hiện trước mặt anh, người đồng nghiệp Trang Tịnh Túc dịu dàng cười: “Chào buổi sáng, uống tách cà phê cho ấm người nhé.”

Trịnh Yến nhận lấy tách cà phê tạo hình hai con gấu con trên bề mặt, anh ta lịch sự nói cảm ơn.

Tịnh Túc xoay người quay về chỗ ngồi, cô thở phào, xoa tim đang đập thịch thịch dữ dội. Vừa rồi cô cứ lo anh sẽ từ chối cà phê của mình, xem ra, anh Trịnh đúng thật là một người hòa nhã.

Trịnh Yến thưởng thức tách cà phê nhỏ xinh, anh dán mắt vào hai con gấu tươi cười đáng yêu. Trịnh Yến giơ tay chạm lên con gấu cái trên đầu có thắt nơ bướm, rồi liếc nhìn Tịnh Túc đối diện đang vui đùa thu xếp văn kiện, anh ta bất giác cong khóe miệng.

Điện thoại rung, là Tạ Nguyên gửi tin nhắn đến: Yến, tay em bị tắm đâm xước mất rồi, chảy nhiều máu quá.

Trịnh Yến lập tức trả lời lại: Đừng tiếp tục nghịch tặc nữa, nhanh nhanh cầm máu, nghe lời.

Tạ Nguyên nhanh chóng gửi tin kếp: Yến, em đói, bụng đang réo này.

Trịnh Yến vừa định trả lời thì bỗng nhiên bị Tịnh Túc ném thú nhồi bông trúng đầu, anh ta nhìn thấy Tịnh Túc nhỏ giọng mật báo: “Boss tối đó, nhanh cất điện thoại đi.”

Anh đỡ khóc đỡ cười bỏ điện thoại vào trong ngăn kéo, ra hiệu “cảm ơn” với Tịnh Túc.

Buổi trưa, phòng ăn của công ty rất vắng người, đại đa số mọi người đều về nhà dùng bữa với vợ con. Trịnh Yến nhận phần ăn ba chạy một mạch, chọn vị trí sát cửa sổ. Tịnh Túc theo anh ngồi xuống đối diện, lí nhí nói: “Cơm nước của phòng ăn không dinh dưỡng đâu, em có mang theo đồ tiện lợi em làm, cùng ăn nha.”

Trịnh Yến ngó ra vài giây, nhìn phần canh súp trước mặt, anh vui vẻ nhận đồ tiện lợi trông rất ngon miệng của Tịnh Túc.

“Ném thử miếng sườn xào chua ngọt này xem!” Tịnh Túc sẵn sàng gấp đồ ăn cho Trịnh Yến, làm các đồng nghiệp đi qua liên tục dòm ngó. Trịnh Yến hơi lúng túng, nhưng khi chạm phải ánh mắt dịu dàng đầy mong chờ của cô, anh ta không đành lòng từ chối.

Buổi chiều gần đến giờ tan ca, mọi người hầu như xong hết công việc, bắt đầu quán lầy Tịnh Túc tám chuyện.

“Tịnh Túc này, cô không đơn giản nha, chỉ trong 2 tháng đã có thể cướp Trịnh Yến của chúng ta vào tay!”

“Nữ truy nam cách tầng sa, quả đúng là không sai mà! Sớm biết vậy lúc trước tôi đã chủ động ra trận rồi, không chừng bây giờ có con rồi cũng nên.”

() “Nữ truy nam, cách tầng sa”: Con gái theo đuổi con trai là chuyện rất dễ dàng, khoảng cách chỉ như một tấm màn mỏng.

“Khai nhanh, cô dùng chiêu gì để hàng phục Trịnh đại soái ca!”

Tịnh Túc vô cùng ngạc nhiên, cô cất cao giọng ngắt lời các đồng nghiệp xào xáo: “Mọi người hiểu lầm rồi, tôi với anh Trịnh còn chưa phát triển đến mức ấy.”

Mấy người phụ nữ chanh chua nghe cô nói còn chưa cướp được vào tay, thì lại dồn dập chuyển sang kiểu chị gái tri tâm, mồm năm miệng mười chỉ cho Tịnh Túc vài chiêu. Tịnh Túc tốt tính ứng phó với họ, trong lúc vô tình nhìn thấy Trịnh Yến đã thu dọn xong chuẩn bị tan ca thì cô tức khắc đẩy lớp người ngăn trở ra, xách túi lên chạy theo, cười nói: “Anh Trịnh, cùng đi luôn đi.”

Trịnh Yến không biết nên ứng phó thế nào với người phụ nữ tên Trang Tịnh Túc này. Trên gương mặt cô luôn mang theo nụ cười hòa nhã, giọng nói mềm mại trong vắt, làm việc hăng hái nghiêm túc, lúc nào cũng quan tâm vô điều kiện, chăm sóc lo lắng cho anh. Một người phụ nữ ầm áp làm người ta không thể từ chối, khiến Trịnh Yến cảm thấy khủng hoảng hơn bao giờ hết. Nếu còn tiếp tục thế này, anh nhất định sẽ mất không chế.

“Hình như chúng ta không tiện đường rồi.” Trịnh Yến không cảm xúc đưa ra lời từ chối, xong quay người đi không ngoảnh lại.

Tịnh Túc sững sờ đứng tại chỗ, mãi đến khi bóng lưng của Trịnh Yến biến mất khỏi tầm mắt cô.

Bầu không khí rét buốt bao trùm lên toàn bộ đường phố, cái tiêu điều đặc hữu của mùa đông khiến tâm trạng mọi người vô thức giảm sút. Trịnh Yến cho tay vào túi, giẫm trên nền xi măng khô hanh, bước đi không nhanh không chậm. Choáng đấy tâm trí anh ta là người phụ nữ tên Tịnh Túc kia, lúc từ chối cô, anh vốn dĩ chẳng có dũng khí nhìn thẳng vào mắt cô, sợ sẽ nhìn thấy thất vọng trong đôi mắt ấy, và cũng sợ bản thân sẽ mềm lòng.

Mùi hương của hamburger bay vào mũi, anh ta móc ví ra mua 2 cái hamburger đùi gà, xách trên tay tiếp tục bước đi. Căn phòng trọ cũ nát in vào trong mắt, chắc vì ảo giác nên anh ta luôn cảm thấy căn nhà này lảo đảo trong gió rét, tựa như có thể đổ nát bất cứ lúc nào.

Trịnh Yến leo lên 3 tầng lầu, đứng trước cửa phòng 302, hamburger trong túi bỗng biến thành hai tảng đá to lớn, chúng nặng nề đến mức Trịnh Yến nảy sinh ý nghĩ vứt bỏ.

Anh móc chìa khóa ra mở cửa, phòng khách tối đen như mực.

“Tạ Nguyên?” Trịnh Yến thắc mắc gọi thử, không ai trả lời.

Anh linh cảm không ổn vội bật đèn sáng, vài giây sau nhìn thấy Tạ Nguyên gầy yếu mặc đồ ngủ ngất xỉu trước ghế sofa, điện thoại rơi cách người cậu không xa. Trần Trịnh Yến nóng lên, anh ta ba chân bốn cẳng chạy đến ôm Tạ Nguyên, ra sức nhấn vào người cậu. Vô luận anh ta gọi thế nào, người trong lòng vẫn không một tiếng động, như thể đã chết rồi.

Trịnh Yến run rẩy giơ tay thăm dò nhịp thở của Tạ Nguyên, nhận ra cậu vẫn hô hấp đều đặn, anh thở phào nhẹ nhõm.

Anh ta ôm Tạ Nguyên lên ghế sofa, cởi áo khoác đắp lên người cậu, áp lòng bàn tay kiểm tra nhiệt độ trên trán, không có gì khác thường. Không lâu sau, Tạ Nguyên bình tỉnh, cậu ta mở to mắt nhìn chằm chằm Trịnh Yến đỏ đầy mồ hôi, cong khoe miệng cười: “Không cẩn thận bị đói bụng ngất đi ấy mà.”

Đói bụng ngất đi? Trịnh Yến bỗng nhớ hồi sáng cậu ta gửi tin nhắn tới, vì bị Tĩnh Tức ngắt ngang nên anh quên trả lời lại.

Kết quả Tạ Nguyên không ăn không uống ôm điện thoại chờ tin nhắn của anh, rồi không cẩn thận bất tỉnh.

Trịnh Yến bỗng dưng nổi giận: “Em có tay có chân, không thể tự mình đến tủ lạnh tìm đồ ăn à?”

Tạ Nguyên không hề hấn gì nhếch cao khoe miệng, muốn giơ tay ôm Trịnh Yến nhưng lực bất tòng tâm, người hoàn toàn không lấy sức nổi.

Trịnh Yến vứt 2 cái hamburger đến trước mặt Tạ Nguyên, anh ta ra lệnh: “Một mẫu bánh cũng không được phép sót lại!”

“Tuân mệnh, người thương.” Tạ Nguyên vui vẻ cười.

Có tay có chân cơ mà, sao lại không thể tự mình đi kiếm đồ ăn? Đến cùng là vì lười biếng hay do đầu óc có bệnh?

Đều không phải, em chỉ là đang làm nũng với anh, bằng cách thức không một ai nghĩ ra của riêng em. Để anh hiểu rõ, sau này tuyệt đối không được quên trả lời tin nhắn của em, tuyệt đối không được lơ là em.

Mối tình say đắm cấm kỵ luôn được tô phũ lên thành một bức họa mỹ lệ lãng mạn. Nhưng người không thể không thừa nhận, dù có là bức họa độc nhất vô nhị đi chăng nữa, trải qua bào mòn của năm tháng cũng đều sẽ ảm đạm phai nhạt đi.

Tạ Nguyên yên tĩnh nằm trên giường ngủ của hai người, lắng nghe tiếng nước truyền ra từ phòng vệ sinh, Trịnh Yến đang tắm rửa trong đây.

Trịnh Yến nhanh chóng đi ra, bên hông quần khăn tắm, nửa thân trên để trần lộ ra bắp thịt rắn chắc.

Tạ Nguyên nhìn phần ngực trần của anh, bên dưới khô nóng, cậu ta khẽ cắn môi hỏi: “Không lạnh sao?”

Trịnh Yến chui vào chăn, trầm giọng nói: “Quên cầm theo áo ngủ.” Rồi anh ta tắt đèn, phòng ngủ rơi vào bóng tối.

Trong bóng tối, Tạ Nguyên trợn to mắt, cậu ta không ngủ được. Người thương nằm ngay cạnh, gần trong gang tấc, bởi vì tim đập quá nhanh nên cậu không buồn ngủ chút nào.

Không lâu sau bên tai truyền đến tiếng ngáy trầm thấp của Trịnh Yến, Tạ Nguyên vươn tay sờ mặt anh ta, cười khê: “Anh lại quên hôn ngủ ngon rồi.”

Chỉ cần nằm bên cạnh anh, thời gian đặc biệt trôi rất nhanh, đều chỉ chớp mắt một cái trời đã sáng.

Tạ Nguyên rời giường rất sớm, cậu ta đeo tạp dề làm cơm chiên trứng. Có vệt văng dầu bắn lên mặt, nhanh chóng ứa thành một bông máu xấu xí. Tạ Nguyên phản xạ có điều kiện lau nước mắt chảy xuống, tiếp tục chiên cơm như không có chuyện gì.

Trịnh Yến đã ăn mặc chỉnh tề từ lúc nào xách theo cặp công văn vội vàng chuẩn bị rời đi.

Tạ Nguyên giờ chào gọi anh ta: “Có cơm ngay đây.”

Trịnh Yến áy náy nói: “Em ăn đi, anh sắp muộn rồi.”

Tạ Nguyên bước lên, người còn đeo tạp dề: “Hôn em cái hăng đi.”

Trịnh Yến cười, cúi người hôn lên trán cậu ta, dịu dàng nói: “Còn dám đòi bụng ngất xỉu anh sẽ làm thịt em.”

Tạ Nguyên cũng cười, ngoan ngoãn gật đầu, nhìn Trịnh Yến rời đi. Sau đó cậu ta xoay người trở lại phòng bếp, nắm cái chảo cơm chiên trứng ném thẳng xuống sàn nhà. Cơm vàng rơi vãi đủ chỗ, trông cực kỳ buồn nôn.

Lúc anh hôn em, lúc anh nói chuyện với em, em không cảm nhận được chút tình ý ấm áp nào. Bởi vì anh chẳng hề phát hiện bong máu trên mặt em. Có lẽ có nhìn thấy, có lẽ không nhìn thấy, cũng có lẽ có nhìn thấy nhưng làm như không nhìn thấy. Anh không còn đau lòng vì em, đây là sự thật.

Trịnh Yến vội vã chạy tới công ty, thì nhìn thấy trên bàn làm việc có hai cái bánh bao và một ly trà sữa. Anh ta nhìn sang chỗ của Tịnh Túc, thấy cô cũng đang nhìn anh, Trịnh Yến mỉm cười với cô. Tịnh Túc cúi đầu ra về chỉnh lý lại văn kiện, thành ra bất cẩn va ngã tách cà phê để cạnh. Ý cười nơi khóe miệng Trịnh Yến càng thêm sâu.

Còn Tạ Nguyên cuộn mình trên ghế sofa của căn phòng trọ cũ nát, cậu ta nhìn chăm chăm màn hình tivi, máy móc soạn tin nhắn cho Trịnh Yến: Yến, lần trước anh nói gọi điện thoại cho bác gái, có gọi chưa?

Trịnh Yến: Không gọi. Ăn cơm chưa?

Tạ Nguyên nhớ tới cơm chiên vương vãi trên sàn nhà phòng bếp, lập tức đứng dậy cầm chổi cẩn thận quét sạch.

Nhất định phải dọn dẹp sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi nào mới được.

Tin tức buổi sáng vừa thông báo vài ngày gần đây sẽ có tuyết lớn, nhiệt độ giảm trong phạm vi toàn quốc, Tịnh Túc nhận được điện thoại người nhà gọi đến, dặn cô mặc nhiều quần áo hơn.

Sau khi thề son sắt bảo đảm chắc chắn sẽ không bị cảm lạnh, cô mới thở dài cúp điện thoại, thấy Trịnh Yến đối diện đang nhìn mình, cô cười oán giận: “Làm mẹ đều thích cảm rằm vậy đó.”

Mất Trịnh Yến buồn bã: “Có thể được mẹ cảm rằm... là may mắn rồi.”

Tịnh Túc chú ý đến bi thương từ đáy mắt anh ta, tâm cô căng thẳng, cẩn trọng hỏi thử: “Mẹ anh Trịnh sao vậy?”

Không lẽ đã qua đời rồi?

“Đoạn tuyệt quan hệ.” Trịnh Yến giả vờ cười cười ung dung, nhưng càng lộ ra vẻ cam chịu.

Hả?

Tại sao?

Xảy ra chuyện gì?

Có chuyện gì mà có thể nghiêm trọng đến mức khiến mẹ con máu mủ tình thâm đoạn tuyệt quan hệ?

Tịnh Túc hệ thống lại từ ngữ thích hợp trong lòng, nhưng lúc cô chuẩn bị đặt câu hỏi thì nhận ra Trịnh Yến đã cúi đầu làm việc.

Anh Trịnh vẫn cố chấp ra vẻ tươi cười.

Tịnh Túc xuất thần nhìn chăm chú gương mặt góc cạnh của Trịnh Yến, ngay cả đồng nghiệp Trác sát bên giờ tay quơ quơ trước mặt cô cũng không hoàn hồn lại.

“Này, cho anh đó.” Trên đường tan tầm, Tịnh Túc đuổi theo Trịnh Yến, đưa cho anh ta một túi giấy.

Trịnh Yến trầm mặc nhận nó, anh nhìn thấy một chiếc khăn quàng cổ màu trắng nằm bên trong.

Tịnh Túc xấu hổ cúi đầu: “Tối hôm qua vừa đan xong, đúng lúc hôm nay trời giảm nhiệt.”

Trịnh Yến nhìn kỹ người phụ nữ đối diện, tóc cô bị gió thổi tán loạn, anh ta mở miệng: “Em thích tôi?”

Trăm ngàn lần Tịnh Túc cũng không ngờ đối phương sẽ hỏi trực tiếp như vậy, cô túng quần nói không ra lời.

Trịnh Yến vươn tay nhét túi giấy vào trong lòng cô, trầm giọng nói: “Đừng như thế.”

Tịnh Túc ngẩn người.

“Sở dĩ mẹ tôi đoạn tuyệt quan hệ với tôi là vì,” Trịnh Yến lảng tránh ánh mắt không nhìn thẳng cô, anh ta dừng lại vài giây, rồi nói tiếp, “Người yêu của tôi là một người đàn ông.”

Túi giấy trong lòng cô rơi bịch xuống đất, Tịnh Túc cứng người tại chỗ, như bị nhét vào hầm băng.

Phản ứng cũng chẳng khác gì. Trịnh Yến tự giấu nhếch khóe miệng.

Năm đó mẹ biết tin này, tay cầm đĩa thức ăn cũng rơi thẳng xuống đất như thế, cứng người chừng nửa phút, bà quay người đi vào phòng bếp cầm con dao phay nhắm vào đứa con trai ruột bà nuôi dạy hai mươi mấy năm, nói mà không có biểu cảm gì: “Cút khỏi cái nhà này, vĩnh viễn cũng đừng có quay về đây.”

Sau đó anh không trở về căn nhà ấy nữa.

Cũng không còn ăn đồ ăn mẹ nấu, cũng không còn nghe được lời cảm râm của mẹ.

Dùng dằng không lâu, Tịnh Túc khom lưng nhặt túi giấy dưới đất lên, cầm khăn quàng cổ bước lên choàng vào cổ Trịnh Yến, cô nhìn thẳng mắt anh, cay đắng nở nụ cười: “Anh không cần đáp lại em, cứ để em tiếp tục đơn phương tình nguyện như thế này đi.”

Bầu trời chẳng biết từ lúc nào tung bay các đóa hoa tuyết.

Không một ai hay biết trận tuyết này sẽ lớn bao nhiêu, và sẽ rơi bao lâu.

Hết chương 01.

## 2. Chương 2: Tuyết Dày

Năm đó Trịnh Yến thật sự rất yêu Tạ Nguyên, là loại yêu đương làm choáng váng đầu óc, khiến anh tuổi trẻ ngông cuồng đến gần như mất đi lý trí.

Dẫu phải quay lưng với cả thế giới, anh cũng phải đi với người ấy.

Lúc đó hai người vẫn là học sinh cấp ba ngây ngô, là cái tuổi non nớt khi mà nữ sinh bắt cần lộ ra dây áo ngực cũng có thể làm bọn họ mặt đỏ tím đập rất lâu.

Ngày hôm ấy là chủ nhật, Trịnh Yến đi khuyên nhủ Tạ Nguyên bỏ học về trường học lại dưới sự giao phó của chủ nhiệm lớp.

Thật ra Trịnh Yến vô cùng phản cảm với chức vụ lớp trưởng này, lãng phí thời gian học còn làm lỡ học tập, nhưng bất luận là giáo viên hay bạn học đều nhất trí cho rằng anh là kiểu người có năng lực đảm nhiệm cương vị này nhất.

Trong ấn tượng của Trịnh Yến, Tạ Nguyên là một học sinh kém không có cảm giác tồn tại nào, ngồi ngay góc lớp, chưa bao giờ nói quá một câu với bạn cùng lớp, trong lớp bị giáo viên gọi dậy đối đáp vấn đề thì cũng là kiểu có thể nói ít một chữ sẽ nói ít một chữ, còn thường thường đến muộn về sớm. Cha Tạ Nguyên trước đó đã ngoại tình, cuốn đi hết tiền tiết kiệm trong nhà bỏ chạy, miễn cưỡng bức diên mẹ Tạ Nguyên. Những năm này Tạ Nguyên vẫn sống nương tựa với người mẹ diên diên khùng khùng, cách đây không lâu,

mẹ Tạ Nguyên mất tích, cảnh sát hỏi thăm xung quanh lục soát tra xét cho có xong rồi sống chết mặc bay, mà mẹ Tạ Nguyên cũng không trở về nữa. Tạ Nguyên không còn đến trường học.

Trịnh Yến không xúc động mấy với chuyện của Tạ Nguyên, thuở nhỏ anh mất cha, mẹ là một người phụ nữ kiên cường, từ nhỏ đã giáo dục nghiêm khắc với anh, một thân một mình khổ cực nuôi dạy anh khôn lớn. Anh biết rõ xã hội hiểm ác và quy luật sinh tồn, biết rõ trên đời này có vô số sinh mệnh bị thảm thê lương chờ được cứu rỗi, nhưng anh không dự định làm người cứu rỗi. Anh chỉ cần theo lời dặn của chủ nhiệm lớp, tìm Tạ Nguyên, truyền đạt nguyên văn của chủ nhiệm với cậu ta rồi bỏ đi thôi.

Xung quanh tường nhà của Tạ Nguyên đều bị nguệch ngoạc đánh dấu sơn đỏ với dòng chữ “tháo dỡ”, màu đỏ chói mắt làm Trịnh Yến rất không thoải mái. Anh ta cố hết sức né đồng rác bên chân, lần lượt dựa theo biển số nhà tìm nhà Tạ Nguyên, nhưng đi ngang qua khu chợ thì anh chợt nhìn thấy bóng người quen thuộc, là Tạ Nguyên mặc đồng phục học sinh áo sơ mi trắng.

Thực ra áo sơ mi trắng trên người cậu ta về mặt ý nghĩa đã không thuộc về bảng màu màu trắng, bên trên dính đầy chất nhầy không rõ, màu sắc hoặc đỏ hoặc đen, nhìn qua như tấm vải nhuộm màu.

Cậu ta đang thuần thực cạo vẩy cá, chuẩn xác cắt bụng cá, móc nội tạng, rửa nước, cho vào túi ni lông, lưu loát đưa cho nữ sinh đứng chờ bên cạnh, cô gái ấy nói gì đó, hẳn đang khen ngợi, Tạ Nguyên cong khóe miệng cười, cậu ta đứng giữa khu chợ dơ bẩn hỗn tạp, khắp người bốc mùi cá gay mũi, nhưng lại cười như một đứa trẻ thuần khiết không nhiễm hạt bụi nào.

Trịnh Yến thuở niên thiếu nhìn từ xa xa, từ đáy lòng dâng lên niềm ám áp quái lạ.

Lần đầu tiên anh phát hiện, Tạ Nguyên hóa ra lại trông đẹp mắt đến vậy.

“Không đi học, mà chạy đến đây bán cá hả?” Chờ đến khi vắng bớt khách hàng, Trịnh Yến mới nhú mày đi đến gần cậu.

Mắt Tạ Nguyên âm thầm đi, nụ cười rạng rỡ vừa rồi tựa như chưa từng xuất hiện trên gương mặt ấy, cậu ta lập tức khôi phục lại vẻ mặt không cảm xúc, lạnh nhạt nói: “Bằng không thì thế nào? Cậu nuôi tôi?”

Lời dặn dò nhiều lần của chủ nhiệm lớp bị lãng quên lên chín tầng mây, Trịnh Yến nhìn chăm chú vào con người đen thẫm của Tạ Nguyên, anh ta trầm giọng nói: “Theo tôi về trường đi học.”

Tạ Nguyên bỗng cầm con dao chặt cá xuống thớt, rung vai cười hỏi: “Cậu thấy tôi có còn cần đến trường không?”

“Chuyện học phí chủ nhiệm sẽ nghĩ biện pháp giúp cậu. Nếu cậu không có chỗ ở, có thể đến nhà tôi.” Trịnh Yến bước lên nắm lấy cổ tay Tạ Nguyên, sức lớn đến kinh người, “Cho nên, bây giờ, ngay lập tức theo tôi về trường đi học.”

Trên người Trịnh Yến tỏa ra lực uy hiếp chấn động đến Tạ Nguyên, cậu ta ngây người, rồi mới bắt đầu cười nhạo: “Cậu đã quên hôm nay là chủ nhật rồi à, lớp trưởng đáng kính.”

Sau đó họ hợp lẽ thường nhanh chóng gần gũi với nhau.

Đương nhiên Tạ Nguyên sẽ không thật sự vào ở nhà Trịnh Yến, nhưng cậu ta lặng thinh tiếp nhận sự giúp đỡ của Trịnh Yến.

Bất kể là Trịnh Yến “vô tình” mang thêm đồ ăn tiện lợi, hay chủ nhật rảnh rỗi không gì làm thì đến bán cá phụ cậu, hoặc phụ đạo thêm cho cậu.

Từ lúc ban đầu xem thường lẫn nhau, giờ họ dần dần trở nên thoải mái ướt đầm mồ hôi cùng trên sân bóng.

Thế lực của Tạ Nguyên không tốt thường hay ngã vào người Trịnh Yến há miệng thở dốc, còn Trịnh Yến thì lại nhân thế ôm choàng vai cậu, đưa cậu chai nước suối.

Vị lớp trưởng thứ hạng cao giỏi nhiều mặt, cùng với cậu học sinh yếu kém quái gở lập dị.

Tổ hợp quá mức chênh lệch này đúng là nhận được không ít xôn xao xì xầm, giành được vô số sự ưu ái của các thiếu nữ.

Ngày đó là một buổi chiều rất bình thường.

Trong phòng học chỉ còn lại mỗi Trịnh Yến với Tạ Nguyên.

Trịnh Yến mở sách vở ôn tập ra chuẩn bị phụ đạo lại công thức sáng vừa học được cho Tạ Nguyên, thì nhìn thấy Tạ Nguyên gục xuống bàn tỉ mỉ nhìn một phong thư.

Giấy viết màu phấn hồng, với hương thơm thoang thoảng nhàn nhạt.

Vừa nhìn là biết ngay thư tình nữ sinh trồng cây si viết cho.

Anh ta nheo mắt lại, nhìn kỹ vẻ mặt nghiêm túc của Tạ Nguyên, bỗng tâm trạng trở nên rất tệ.

“Lần đầu nhận được thư tình chứ gì? Có phải sướng phát điên rồi không?” Trịnh Yến lên tiếng châm chọc.

“Ừ, vui không chịu nổi.” Tạ Nguyên thật sự rất vui, thậm chí còn móc giấy bút ra chuẩn bị hồi âm.

Đầu óc Trịnh Yến nóng lên, anh đột nhiên cúi đầu đè tay Tạ Nguyên lại, thân thể hai người kề sát, gần đến mức có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương.

“Này, làm gì vậy?” Tạ Nguyên cười rất thuần khiết.

“Gửi bạn học Tạ Nguyên thân mến,” bàn tay vốn đang đè tay Tạ Nguyên chậm rãi chuyển thành dịu dàng nắm lấy, Trịnh Yến nói từ tốn, ngữ điệu như đang đọc một phong thư, “Tớ thích cậu. Tớ thích đá bóng với cậu, thích chơi game với cậu, nhưng càng tha thiết được hôn cậu, ôm cậu, giữ chặt lấy cậu hơn. Nếu cậu cũng thích tớ kiểu như thế, vậy hãy hồi âm cho tớ. Tớ vẫn sẽ chờ cậu. Yêu cậu, Trịnh Yến.”

Tạ Nguyên nhìn Trịnh Yến đối diện thật lâu, giờ phút này ánh mắt Trịnh Yến đang nhìn cậu chăm chú, nói lời thổ lộ êm ái với cậu.

Vị lớp trưởng đáng kính xuất sắc nhất trên thế giới này thuộc về Tạ Nguyên cậu đây.

“Gửi lớp trưởng đáng kính Trịnh Yến,” giọng Tạ Nguyên chuyển thành khàn khàn, “Xin lỗi, thích của tớ không giống với của cậu.”

Ánh mắt Trịnh Yến hơi ngưng trệ.

Nhưng Tạ Nguyên lập tức thả giọng nói êm dịu: “Thích của tớ là kiểu muốn cùng cậu trải qua một đời.”

Mùi thơm thoang thoang của giấy viết thư bay vào mũi hai người, bọn họ ôm hôn đối phương giữa làn hương thơm ấy.

Cùng trải qua một đời.

Anh ta đã từng tha thiết được sống một đời với người thiếu niên Tạ Nguyên đối diện.

Thậm chí không tiếc từ bỏ thi đại học, từ bỏ người nhà, từ bỏ tương lai.

Dẫu cả thế giới đều công kích, anh ta cũng phải giấu Tạ Nguyên ra sau, che chở cho em ấy thật tốt.

Tình yêu của bọn họ hình thành trên sự đau khổ của mọi người.

Mẹ không cảm xúc đuổi anh ta ra khỏi nhà, mấy ngày sau lại tiều tụy đến tìm anh, khóc lóc cầu xin anh về nhà với bà. Không một người mẹ nào cấm hận đứa con của mình cả đời cả, các bà ấy đều sẽ nhanh chóng thỏa hiệp, cúi đầu bước đi trong cõi trần. Chỉ với điều kiện là con trai ruột của bà, không vì người yêu đồng tình của nó mà hung hãn đẩy bà ngã xuống đất, nghênh ngang rời đi.

Ngày đó tuyết rơi dày đặc, chỉ vài ngày nữa là đến Tết.

Mẹ của Trịnh Yến nằm dưới băng tuyết lạnh lẽo nhìn con trai mình nắm tay người yêu cương quyết bỏ đi khuất bóng.

Nó thẳng thừng rời khỏi trái tim bà.

Trịnh Yến thường nghĩ, nếu năm đó mình không bước lên đè tay Tạ Nguyên đang chuẩn bị hồi âm, vậy thì nhân sinh của anh với Tạ Nguyên có phải sẽ không giống sau này không, xảy ra biến hóa không thể cứu vãn, trời đất xoay vần?

Trang Tịnh Túc tránh né Trịnh Yến.

Mặc dù ngày đó cô rất kiên quyết nói “cứ để em tiếp tục đơn phương tình nguyện như thế này đi”, nhưng thực tế chứng minh cô vẫn lùi bước.

Cô không tiếp tục đưa cà phê nóng hổi, không xách đồ ăn bám theo ngồi đối diện anh, cũng không đuổi theo anh cũng nhau tan tầm nữa.

Ngày hôm trước thậm chí còn truyền ra tin tức cô đi xem mắt.

Cũng đúng, làm gì có cô gái nào biết đối tượng mình thầm mến là đồng tính mà vẫn giữ nhiệt huyết chứ?

Điều đáng mừng đó là, Trang Tịnh Túc chưa hề loan truyền bữa bãi xu hướng tính dục của anh với người trong công ty.

Sinh hoạt bắt đầu chậm rãi khôi phục lại quỹ đạo.

Mãi đến tận buổi tối hôm đó, khi anh ta đi ngang qua một tiệm cà phê, nhìn thấy một người đàn ông xa lạ ngồi cùng với Tịnh Túc.

Cô bồn thần cúi đầu, người đàn ông đối diện kể chuyện cười cũng không phản ứng gì, anh ta vươn tay muốn vén tóc con trên trán cô thì bị cô hất tay né ra.

Kế tiếp cô nhìn thấy Trịnh Yển đứng bên ngoài cửa kính.

Hai người lặng yên đối diện nhau.

Trên cổ Trịnh Yển còn quấn chiếc khăn quàng cổ màu trắng kia.

Nhanh trốn đi.

Trong lòng vang lên giọng nói cảnh cáo Trịnh Yển.

Nhưng hai chân anh tựa như bị hạ độc, cứng nhắc dính tại nền đất không thể nào nhúc nhích.

Tịnh Túc bỗng dưng đứng dậy khỏi chỗ ngồi, cô bỏ rơi đối tượng hẹn hò chạy ra ngoài tiệm cà phê, ào đến ôm chầm lấy Trịnh Yển.

“Người em yêu rõ ràng đang đứng ngay đây mà, tại sao còn phải chạy đi đâu để xem mắt chứ?” Tịnh Túc dùng sức lực lớn nhất ôm chặt người đàn ông trước mặt, cùng với giọng nói ghen ngào.

Giây phút ấy, lòng Trịnh Yển chỉ có một ý nghĩ, nếu để cho mẹ nhìn thấy hình ảnh này, nhìn thấy mình ôm một người phụ nữ xinh đẹp, thì có khi nào bà sẽ ngay lập tức tha thứ cho những lỗi lầm anh mắc phải, cười đón chào anh về nhà ăn Tết hay không?

Tạ Nguyên nhìn trừng trừng bản thân trong gương, sắc mặt trắng bệch, vành mắt thâm đen, hai gò má hõm sâu, tóc xơ xác vàng úa.

Hóa ra gương cũng lừa mình, rõ ràng mình đang được tắm trong yêu thương của Trịnh Yển, là người hạnh phúc nhất trên đời này cơ mà, cứ sao lại trông như một tên tội phạm thấp hèn chịu đủ hủy hoại không đủ dinh dưỡng vậy?

Cậu ta giơ tay lên dấm vào gương, mặt kính trên tường nháy mắt vỡ vụn thành vô số mảnh vỡ, rơi loảng xoảng xuống đất.

Trịnh Yển vừa về đến nhà thì nghe thấy tiếng động ấy, anh đi vào phòng vệ sinh, nhìn đồng mảnh vỡ, thở dài hỏi: “Lại sao vậy?”

Tạ Nguyên mang dép đạp lên mảnh kính, nói: “Sau này đừng lấp gương trong nhà, nhé?”

Trịnh Yển nghi hoặc nhíu mày lại.

Tạ Nguyên bước tới gần ôm cổ Trịnh Yển, nhìn thẳng vào mắt anh ta, cười nói: “Dù sao thì em có thể nhìn thấy em từ con người của anh mà, anh cũng có thể nhìn thấy anh từ trong con người của em, con người của chúng ta chính là tấm gương soi cho nhau, nhỉ.”

Trịnh Yển không nói gì, để mặc Tạ Nguyên ghé đến hôn anh, anh ta cảm giác cổ mình bị Tạ Nguyên ghì càng lúc càng chặt, có phần không thở nổi. Anh ta không phát hiện mu bàn tay vừa dấm vào mặt gương

của Tạ Nguyên bị cắt ra một vết rách rất dài, máu đỏ tươi không kiểm soát được nhiều xuống từ vết thương, từ từ nhỏ xuống sàn nhà.

Bất kỳ biến hóa nhỏ bé nào phát sinh trên người anh, đều sẽ bị em liếc mắt nhận ra.

Ví dụ như mùi nước hoa dịu nhẹ của phụ nữ trên người anh.

Ví dụ như khăn quàng cổ màu trắng trên cổ anh.

Hay chẳng hạn như cái tên lạ lẫm nằm trong danh bạ điện thoại anh.

Mà những vết thương dữ tợn toét ra trải khắp toàn thân em, lại vẫn bị người hết lần này đến lần khác xem nhẹ chẳng lưu tâm, đây có phải mang ý nghĩa trong mắt anh em đang dần dần trong suốt, một ngày nào đó sẽ biến mất không còn lại dấu vết gì không.

“Gặp tại cầu vượt.”

Tịnh Túc cầm điện thoại nhếch miệng cười, đây là lần đầu tiên Trịnh Yến chủ động gửi tin nhắn cho cô.

Vậy nên dù ngoài trời tuyết rơi lớn đến mấy, cô vẫn mặc quần áo chỉnh tề, thậm chí còn trang điểm nhẹ, hết sức phấn khởi đi ra ngoài.

Tịnh Túc ngược gió leo lên cầu vượt cao 10 mét, cô lạnh cóng run rẩy, liên tục nhờ vào chà xát hai tay làm nóng người, dù đã hơn 20 mà biểu hiện cứ như thiếu nữ lúc dậy thì mới biết yêu, kiên trì chờ đợi người yêu đến.

Hoa tuyết màu trắng bay bay đậu xuống chiếc ô đen, nhanh chóng phủ lên nó lớp trắng xóa.

Cô nằm sấp lên thành cầu vượt, cúi đầu đánh giá xe đến xe đi bên dưới cầu, từ đằng xa truyền đến tiếng pháo trúc, sắp đến Tết rồi.

Đằng sau vang lên tiếng bước chân.

Tịnh Túc lấy tay đè ngực lại, cô cảm nhận được nhịp tim đập mãnh liệt của mình.

Một bàn tay chậm chậm giơ đến sau lưng cô.

### 3. Chương 3: Giao Thừa

Lúc Trịnh Yến chạy tới bệnh viện, Tịnh Túc còn đang nằm trong phòng cấp cứu.

Tạ Nguyên ngồi xổm trước cửa run rẩy ngẩng đầu lên nhìn Trịnh Yến, cậu ta run giọng nói: “Em không đẩy cô ta.”

Trịnh Yến trầm mặc đứng đó, nhìn xuống Tạ Nguyên chật vật.

“Yến...” Tạ Nguyên với tay muốn kéo tay Trịnh Yến, lại bị anh ta gạt ra. Cậu thấy ánh mắt Trịnh Yến nhìn mình trở nên lạnh lùng mà xa lạ, thì không khỏi ngã co quắp tại chỗ.

Cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng được mở, vài bác sĩ đi từ trong ra: “Ai là người nhà bệnh nhân? Phiên đến ký tên.”

Trịnh Yến mở miệng nói: “Tôi.”

“Là chồng cô ấy hay là?”

Trịnh Yến do dự vài giây, đáp: “Tôi là bạn trai em ấy.”

Ánh mắt Tạ Nguyên đông cứng lại, ngập đầy nỗi khiếp sợ.

Bác sĩ: “Người bệnh bị chấn động não nhẹ, gãy xương bên mắt cá chân trái, trên người có vài chỗ trầy xước, còn những cái khác không đáng ngại, cần nằm viện quan sát. Thật sự may mắn lắm đấy, mấy ngày nay tuyết rơi rất dày, lớp tuyết đọng đã cứu cô ấy.”

Trịnh Yến thở phào nhẹ nhõm, quay người đi vào phòng cấp cứu.

Tịnh Túc yên tĩnh nằm trên giường bệnh, mắt bị thương vài chỗ, mu bàn tay bị châm kim, bình nước muối lớn đang chảy từng giọt từng giọt vào trong cơ thể gầy yếu của cô. Trịnh Yến bước đến, nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của đối phương.

“Anh đến rồi.” Tịnh Túc suy yếu mở miệng.

“Xin lỗi.” Trịnh Yến nhú chặt mày lại.

Tịnh Túc không nói gì, mà đưa mắt tìm Tạ Nguyên đứng ngốc ở đằng cửa.

“Làm ơn, đừng báo cảnh sát.” Trịnh Yến hạ thấp giọng, gần như van xin.

Tịnh Túc cười mỉa, mỗi một khớp xương trên cơ thể đều thét gào nhức nhối, cô nhắm mắt lại, nói: “Được.”

Trịnh Yến cúi đầu hôn lên trán Tịnh Túc, thấp giọng nói bên tai cô: “Cảm ơn.”

Tạ Nguyên lùi về sau hai bước, bỗng va vào khay đồ dùng y tá đang bưng vào, chai cồn rơi xuống đất, phát ra tiếng kêu lanh lảnh. Y tá lập tức lên tiếng oán trách, nhưng cậu ta chẳng nghe thấy gì cả, chỉ trừng mắt nhìn hai người kia tay nắm tay, hôn trán nhau, mãi đến khi khung cảnh trước mắt càng lúc càng mờ hồ, cuối cùng triệt để rơi vào tăm tối.

Gửi Trịnh Yến yêu mến.

Tớ thích cậu, là kiểu thích muốn cùng cậu trải qua một đời.

Cùng trải qua một đời nghĩa là nếu có một ngày cậu vứt bỏ tớ, vậy thì cuộc đời của tớ sẽ kết thúc.

— Yêu cậu, Tạ Nguyên.

Giao thừa đúng ngày mà đến, cả thành phố vang lên tiếng pháo đình tai nhức óc, trên đường cái đông nghịt người, đôi tình nhân, đôi vợ chồng già, gia đình ba người, mặt ai cũng đầy ắp những nụ cười hạnh phúc, người lớn trao câu đối xuân, trẻ nhỏ nghịch ngợm thả pháo hoa trong tuyết.

Tạ Nguyên ngồi trên bồn cầu, cầm lưỡi dao máy móc vẽ từng đường từng đường lên cánh tay, cảm thụ lưỡi dao cắt da cắt thịt như bút bi đang viết chữ trên tay mình, ngứa, đau tê tái, một đường, hai đường, ba đường, như thể đang thi đấu xem đứa nào tróc ra rơi xuống sàn trước, máu tươi đỏ thẫm giành nhau túa ra từ chỗ da thịt bị cắt.

Em chưa từng hiểu ý nghĩa của việc sinh tồn, chỉ biết cứng nhắc lặp đi lặp lại ngày này qua ngày khác, làm chuyện giống nhau, nói câu giống nhau, mãi đến khi gặp được anh. Chỉ khi có anh ở bên cạnh, em mới có thể cảm nhận tim mình đang đập em có thể nhìn thấy ngũ quan thu hút của anh, nghe thấy giọng nói êm tai của anh, ngửi được mùi dầu gội dễ chịu của anh, em vươn tay ra là chạm đến da thịt ấm áp của anh. Thì ra đây chính là sống.

Dù anh rời khỏi em chỉ nửa phút, em cũng như rớt xuống địa ngục, hoảng sợ không thể chịu nổi một ngày.

Thế nhưng giờ đây anh vẫn đang ngồi trong bệnh viện chăm sóc cho cô gái tên là Trang Tịnh Túc kia, đã mấy ngày rồi chưa về nhà.

“Gửi tin nhắn cho bác gái đi.”

Tịnh Túc nằm trên giường bệnh, cô nói với Trịnh Yến đang gọt táo.

Trịnh Yến dừng lại chốc lát, anh không hé môi.

“Nếu bác ấy không nghe điện thoại, vậy gửi tin nhắn cũng được.” Tịnh Túc nói tiếp, “Cứ gửi cứ gửi, một ngày nào đó bác ấy sẽ đọc, một ngày nào đó bác sẽ tha thứ cho anh.”

“Sẽ không tha thứ.” Trịnh Yến buông quả táo chưa gọt vỏ xuống.

“Sẽ.” Tịnh Túc bướng bỉnh khẳng khẳng.

“Giờ không phải lúc nói về chuyện này, chân em còn đau không?” Trịnh Yến ngẩng đầu nhìn Tịnh Túc, da của cô hồng hào hơn so với mấy ngày trước, vết thương trên mặt cũng mờ dần.

“Không đau, không đau chút nào.” Tịnh Túc nhìn nhìn cái chân bị bó thạch cao.

Trịnh Yến không nói gì.

Ngày đó Tạ Nguyên dùng điện thoại của mình gửi tin nhắn cho cô ấy, hẹn gặp mặt trên cầu vượt rồi đẩy cô xuống cầu, đây là sát ý trần trụi.

Nếu như không có tuyết rơi dày đến vậy.

Nếu như đúng lúc đó có xe chạy qua.

Nếu như cô ấy chết.

Thế thì Tạ Nguyên nhất định sẽ phải vào tù.

Vật chứng lẫn nhân chứng đều chứng minh rõ là Tạ Nguyên giết cô.

Trong khoảnh khắc biết cô ấy không có chuyện gì, anh thở phào cũng không phải vì cô, mà là vì Tạ Nguyên.

Bởi vì cô còn sống thì anh sẽ còn có cơ hội cầu xin thay Tạ Nguyên, ngăn cô nói chân tướng với cảnh sát.

Sự dè hèn, ích kỉ, âm u sâu trong nội tâm không ngừng nghỉ giày vò Trịnh Yến, mỗi lần nhìn thấy gương mặt của Tịnh Túc, nhìn thấy cô không chút mấy may cười với chính mình, tim anh ta như bị ném vào nước sôi sùng sục, vô cùng bỏng rát.

Nguyên nhân tạo thành cơn đau này là cô ấy, mà có thể tiêu giảm đi cơn đau này cũng là cô ấy.

Chỉ khi ở bên cô, làm bạn với cô, chăm sóc cô, anh mới có thể giảm bớt tội ác trong lòng.

Chỉ có vậy thôi.

Trịnh Yến tình nguyện cô gái này khóc lóc âm ỉ bóp cổ anh, mắng anh, đánh anh, hận anh, chứ không phải thương tích đầy mình nằm trên giường bệnh không thể nhúc nhích mà còn suy nghĩ cách làm dịu quan hệ của anh với mẹ, đã vậy còn cậu mạnh nói không đau chút nào, dịu dàng nói với anh: “Đã nhiều ngày rồi anh không về, hôm nay là giao thừa, quay về bên cạnh anh Tạ đi.”

Khi Trịnh Yến trở về đã 9 giờ tối, cửa nhà trọ khép hờ, TV phòng khách nhấp nháy, im ắng phát sáng tiết mục cuối năm, trên sàn bữa tiệc tàn lụi, vỏ bia rải rác, từ phòng vệ sinh truyền ra tiếng nước ào ào. Trịnh Yến đứng trước cửa phòng vệ sinh hồi lâu mới từ từ đẩy cửa ra, đập vào mắt anh ta là sàn nhà đọng nước, vôi hoa sen rì rào rì rào, Tạ Nguyên mặc áo ngủ nhắm mắt nằm trong bồn tắm, trên cánh tay trơn nhẵn toàn là vết cắt dữ tợn.

Trịnh Yến quan sát thật kỹ tất cả những thứ trước mắt, rất lâu sau không nói gì, không gian nhỏ hẹp của phòng vệ sinh vang vọng tiếng nước chảy quỉ dị.

Trong đầu Tạ Nguyên tưởng tượng ra hình ảnh Trịnh Yến lộ vẻ mặt trách cứ lẫn đau lòng, rồi cậu ta vô thức nở nụ cười.

“Quậy đủ chưa?”

Giọng nói lạnh lẽo, thiếu kiên nhẫn.

Quậy đủ chưa.

Không phải “Ngoan, nhanh đứng dậy, cảm lạnh bây giờ.”

Không phải “Tay em làm sao vậy? Anh không cho phép em tổn thương bản thân như thế!”

Tạ Nguyên mở mắt ra, nhìn gương mặt vô cảm của Trịnh Yến, giờ phút này cậu mới cảm nhận được cái lạnh của nước, lạnh đến sâu tận xương tủy, kích thích mỗi một phần da thịt cậu.

Không lâu sau, Tạ Nguyên bật cười, như làm nũng vươn tay ra với Trịnh Yến: “Yến, em không có sức, anh ôm em ra nha?”

Trịnh Yến nhấc chân lên, nhưng cuối cùng vẫn đứng tại chỗ, nói: “Anh cũng không có sức.”

Cả người đều mệt mỏi.

Bắt đầu từ khi nào, chỉ cần đi vào căn phòng số 302, thì ngay cả sức lực bước đi cũng không có.

“A, đúng rồi, hôm nay là giao thừa mà.” Tạ Nguyên như chợt nhớ ra gì đó, ướm sưng bò dậy từ bồn tắm lớn, loạng choạng đi đến phòng bếp, “Cần làm vằn thắn, làm sủi dìn (giống chè trôi nước)...”

Đằng sau truyền đến giọng nói rõ ràng của Trịnh Yến: “Chia tay đi.”

Ba chữ.

Anh yêu em là ba chữ.

Anh muốn em cũng là ba chữ.

Ba chữ khiến toàn bộ thế giới rơi vào tĩnh mịch.

Dù cho anh tự xưng là bạn trai của người khác, nắm chặt tay người khác, hôn lên trán người khác, cùng người khác qua đêm, em vẫn luôn tin tưởng rằng người anh yêu sâu đậm chỉ có mỗi em.

Vẫn luôn kiên định vững lòng tin tưởng.

Tin tưởng anh mãi mãi cũng sẽ không nói với em ba chữ kia.

Trong khoảnh khắc Trịnh Yến tựa như thoát ly khỏi thân thể, phiêu lãng giữa không trung, lấy tư thái của người ngoài bàng quan nhìn hai người đứng song song. Bản thân anh trông như rất kiên quyết nhưng hai tay lại đang run run. Còn Tạ Nguyên, Tạ Nguyên đã từng là sự tồn tại quan trọng nhất trong sinh mệnh anh, Tạ Nguyên toàn thân ướm nhẹp chặt vật đang thăng thốt nhìn anh chăm chăm.

“Ê Trịnh Yến với Tạ Nguyên hình như là gay đó.”

“Đừng có nói bậy! Lớp trưởng không phải biến thái!”

“Nhưng hôm kia mình thật sự nhìn thấy hai người họ ôm hôn nhau mà!”

“Eo... Tởm quá.”

“Cũng tại tên Tạ Nguyên rác rưởi làm hỏng lớp trưởng!”

Từ đó trong trường bắt đầu loan truyền đùa cợt chuyện hai người họ, đi tới chỗ nào cũng đều có người chỉ chỉ chỗ chỗ họ.

Tạ Nguyên đến trường, tan học, ra chợ bán cá như thường ngày, dường như tất thấy xung quanh đều không liên quan gì đến mình. Mãi đến khi cậu tận mắt nhìn thấy Trịnh Yến xông lên vung nắm đấm với những kẻ nhục mạ cậu.

“Bây giờ chia tay với tớ vẫn còn kịp đấy. Nhân lúc hai chúng ta vẫn chưa hãm quá sâu, nhân lúc tớ còn rời khỏi cậu được.” Tạ Nguyên ôm Trịnh Yến bị đánh đến sưng mặt mũi, lần đầu tiên cậu đỏ cả vành mắt.

“Chậm rồi,” Trịnh Yến nắm cằm Tạ Nguyên, thô bạo hôn cậu, “Đã hãm rất sâu rồi.”

Rõ ràng đã từng nhắc nhở anh.

Rõ ràng đã từng cho anh cơ hội.

“Em đi chuẩn bị cơm tất niên đây.” Tạ Nguyên vẫn đi vào phòng bếp.

Trịnh Yến dựa lưng vào tường, anh vô lực nhắm mắt lại.

Trên bàn toàn là món ăn Trịnh Yến thích ăn nhất, Trịnh Yến thậm chí không biết Tạ Nguyên đã lựa mua nguyên liệu nấu ăn lúc nào. Tạ Nguyên kéo Trịnh Yến ngồi xuống, bày ly rượu trước mắt, rót rượu vào.

Anh ta một lần nữa chú ý tới vết thương dữ tợn trên cánh tay Tạ Nguyên, mở miệng nói: “Trước tiên em thay quần áo ướt trên người đi, cả vết thương trên tay cũng cần khử trùng, không thì sẽ bị nhiễm trùng.”

Tạ Nguyên gật đầu, quay người đi vào phòng ngủ.

Phòng khách chỉ còn lại mỗi Trịnh Yến, anh ta ngửa đầu uống rượu, rồi chống khuỷu tay lên bàn ăn, che mặt, người run rẩy.

Anh làm gì vậy?

Anh vừa làm cái gì vậy?

Anh sao lại có thể nói chia tay với Tạ Nguyên?

Lúc này điện thoại trong túi rung lên, Trịnh Yến móc điện thoại ra, là tin nhắn Tịnh Túc gửi đến: Mấy ngày qua cảm ơn anh chăm sóc em, năm mới vui vẻ.

Trịnh Yến vừa định trả lời, thì Tạ Nguyên đi ra từ phòng ngủ, cậu thay chiếc áo len trắng sạch sẽ, tóc cũng được máy sấy thổi khô, vài sợi rơi rớt che khuất nửa mắt.

“Yến, em mặc cái áo len này nhìn có được không?” Cậu ta ngại ngần nhếch khóe môi, cười như một đứa trẻ thuần khiết không nhiễm hạt bụi.

Thoáng chốc dường như trở lại năm bọn họ mới quen.

Trịnh Yến đặt điện thoại xuống, đứng dậy bước đến chỗ Tạ Nguyên, Tạ Nguyên đối diện tựa như chồng chất lên người thiếu niên mặc áo trắng năm đó, tâm tư vắng lặng từ lâu bỗng dâng lên nỗi ảm áp quá lạ, anh ta bức thiết khao khát đến gần Tạ Nguyên rồi ôm chặt lấy cậu, như thể ôm cậu là ôm lấy toàn bộ thế giới này.

Nhưng chưa kịp chạm vào ống tay áo Tạ Nguyên thì hai mắt Trịnh Yến tối sầm, ngã xuống đất.

“Gửi Trịnh Yến yêu mến.” Tạ Nguyên dịu dàng lên tiếng, ngữ điệu như đang đọc một phong thư.

“Tổ thích cậu, là kiểu thích muốn cùng cậu trải qua một đời.”

“Cùng qua một đời nghĩa là nếu như có một ngày cậu vứt bỏ tớ, vậy thì cuộc đời của tớ sẽ kết thúc.”

“Mà tương tự, cuộc đời của cậu cũng kết thúc từ đây.”

“Yêu cậu, Tạ Nguyên.”

Bùm, pháo hoa sắc sỡ bắn lên bầu trời đêm, rọi sáng cả thành phố.

## 4. Chương 4: Ổn Lạnh

Bắt đầu từ hôm giao thừa, Tịnh Túc không gặp Trịnh Yến nữa.

Chân bị thương của cô đã sớm khỏi hẳn, xuất viện không được mấy ngày lại quay lại công ty làm, nhưng vị trí đối diện quen thuộc không còn thấy Trịnh Yến.

Cô hỏi đồng nghiệp mới biết Trịnh Yến từ chức rồi.

“Là anh Trịnh tự mình trình đơn xin từ chức à?” Tịnh Túc truy hỏi.

“Không rõ nữa, qua năm là đã không thấy cậu ta rồi, giám đốc nói cậu ta từ chức. Nhưng cũng bình thường thôi, năng lực làm việc của Trịnh Yến mạnh như vậy, rất nhiều công ty dự định khai thác cậu ta, chỉ cần bọn họ đãi ngộ tốt hơn công ty chúng ta là xong, ai cũng đều sẽ đổi chỗ công tác thôi.”

Phải vậy không.

Tịnh Túc nhìn chăm chăm hai con gấu con trên tách cà phê trên bàn, chúng cười với cô như không có chuyện gì.

Cô do dự mãi, cuối cùng vẫn lấy điện thoại ra, bấm dãy số của Trịnh Yến.

Điện thoại đổ chuông rất lâu mà không ai tiếp, ngay lúc Tịnh Túc quyết định từ bỏ thì trong loa bỗng truyền đến một giọng nói quen thuộc “Alo.”

Nhưng đây không phải giọng của Trịnh Yến.

“Anh... Anh Tạ?” Lòng bàn tay cầm điện thoại của Tịnh Túc đổ mồ hôi.

Đối phương không lên tiếng.

“Có thể bảo anh Trịnh nghe điện thoại được không ạ?” Tịnh Túc dè dặt hỏi.

Không ai trả lời. Đầu loa bên kia là sự yên tĩnh chết chóc.

Sự tĩnh lặng kéo dài cùng với nhịp tim đập ngày càng mãnh liệt của Tịnh Túc như đang sánh đôi, cho đến khi tay cô cầm điện thoại bắt đầu mỏi, thì mới đuối sức buông xuống.

“Cô ta chịu thua rồi.” Tạ Nguyên vui vẻ nhấn loa ngoài, để Trịnh Yến nghe thấy âm thanh “tút –” truyền ra từ loa.

Trịnh Yến nằm thẳng trên giường, hai mắt vô thần nhìn trần nhà, tựa như hồn bay phách tán.

Anh không nghe thấy Tạ Nguyên nói, không nghe thấy âm thanh tút tút chói tai, trong đầu chỉ tái diễn lại tình cảnh buổi sáng hôm đó mình tỉnh lại trên giường phòng ngủ.

Sáng hôm đó, anh choàng mở mắt thì nhận thấy bản thân đang nằm trên giường ngủ, đỉnh đầu là trần nhà thân thuộc.

Hóa ra chỉ là nằm mơ mà thôi.

Anh không hề nói chia tay với Tạ Nguyên, cũng không bỗng dưng đầu đau như búa bổ rồi ngất xỉu.

Càng không nghe thấy câu “Tương tự, cuộc đời của cậu cũng kết thúc từ đây.”

Trịnh Yến thở phào, nâng tay muốn xoa mắt lại nhận ra cánh tay hình như bị cột lại, không động đậy được, đập thử hai chân cũng y như thế.

Anh ta cố sức giãy giụa vài lần, tiếng xích vang lên cạch cạch.

Trịnh Yến chật vật ngẩng đầu lên, anh nhìn thấy cổ tay và chân mình bị xích sắt thô to cố định cứng ngắc tại mép giường, vị trí từ vai trở xuống không thể cựa quậy được.

“Tạ Nguyên?” Nói ra tiếng mới phát hiện giọng mình vô cùng khàn, lượng nước trong cổ họng như bị rút trợn, không nói tiếp nổi dù chỉ nửa chữ.

Trịnh Yến nghe tiếng mở cửa phòng ngủ quen thuộc, tiếng bước chân quen thuộc từ từ đi lại đây, Tạ Nguyên cầm ly nước xuất hiện trước mặt anh, mỉm cười với anh.

“Yết hầu khô lắm phải không?” Tạ Nguyên dịu dàng hỏi, “Đừng lo, uống nhiều nước tí là ổn thôi, nó là tác dụng phụ của thuốc ngủ.”

Anh ta trợn mắt nhìn Tạ Nguyên chăm chăm, dần thôi giãy giụa.

Ly rượu Trịnh Yến uống trước khi ngất xỉu đã bị bỏ thuốc.

Tinh thần Tạ Nguyên không ổn định, nếu buổi tối không dựa vào thuốc ngủ thì tuyệt nhiên không ngủ nổi, bởi vậy trong nhà luôn có sẵn thuốc ngủ.

Tạ Nguyên uống ngụm nước, cúi người áp lên môi Trịnh Yến, rót nước trong miệng mình sang, đến khi Trịnh Yến chịu nuốt nó xuống, Tạ Nguyên mới dời môi đi.

“Thả anh ra.” Trịnh Yến khàn giọng nói.

Tạ Nguyên khẽ khàng xoa mặt Trịnh Yến, đây là gương mặt cậu ta yêu say đắm, mắt, mũi, miệng, mỗi một nơi cậu đều yêu điên cuồng yêu tha thiết, vừa nghĩ đến chuyện mất Trịnh Yến ngoài nhìn cậu ra còn nhìn

người khác, môi Trịnh Yển ngoài hôn cậu ra còn hôn người khác, hai tay Trịnh Yển ngoài ôm cậu ra còn ôm ấp người khác, Tạ Nguyên hận không thể vò nát cả người Trịnh Yển rồi nuốt vào trong bụng.

Đương nhiên cậu sẽ không thật sự nuốt Trịnh Yển vào bụng, cậu với Trịnh Yển sẽ cùng sống với nhau đến 30 tuổi, 40 tuổi, 50 tuổi, 60 tuổi, sống đến khi nào toàn bộ người phản đối bọn họ trên đời này chết sạch.

“Không buông anh ra đâu,” Tạ Nguyên ghé vào tai Trịnh Yển thầm thì, “Vĩnh viễn.”

Hoàn toàn là một lời yêu thương êm ái.

Mà lúc này nó lại như cơn ớn lạnh giáng xuống, chậm chậm thấm thấu từ da thịt vào xương Trịnh Yển. Mỗi một tế bào từ đầu xuống chân đều biến thành lạnh lẽo lạ thường.

Tạ Nguyên cầm điện thoại của Trịnh Yển, vừa thuận thực soạn tin nhắn vừa đọc to ra tiếng: “Mẹ, con là Trịnh Yển, hiện giờ con với Tạ Nguyên sống rất tốt.”

“Mẹ không bao giờ tha thứ cho con cũng không sao, con có Tạ Nguyên là được rồi.”

“Con yêu Tạ Nguyên, đến chết không đổi.”

“Điều cuối, chúc mẹ năm mới vui vẻ.”

Ấn nút gửi đi xong, Tạ Nguyên cười hạnh phúc như đứa trẻ.

Trịnh Yển bị xích chặt trên giường nằm chặt nắm tay lại.

Ngày thứ bảy.

Không một ai đến tìm Trịnh Yển.

Người đàn ông này bốc hơi khỏi nhân gian cũng không khiến mọi người quan tâm gì nhiều.

Có lẽ đổi nghề rồi.

Có lẽ dọn nhà rồi.

Tóm lại là có lẽ cả.

Mọi người đều nghĩ như thế.

Hết thấy đều không liên quan gì đến họ.

Chỉ cần làm tốt chuyện của mình, sống tốt cuộc sống của bản thân, quan tâm người mình nên quan tâm, đây là phần lớn cuộc đời của mỗi người.

Nhưng cũng chỉ là phần lớn mà thôi.

Luôn có một phần nhỏ những người khác biệt với tất cả mọi người, gánh vác trọng trách của một nhân vật chính.

Chẳng hạn như Trang Tịnh Tứ.

Tạ Nguyên mở cửa, nhìn thấy Trang Tịnh Tứ đứng trước cửa với một túi hoa quả.

“Năm mới vui vẻ.” Tịnh Tứ do dự nói.

“Hai chữ vui vẻ đó, cô có biết chúng viết như thế nào không?” Tạ Nguyên tựa vào khung cửa, không cho cô vào nhà.

“Hả?” Tịnh Tứ quẩn bách xiết chặt túi hoa quả trong tay.

“Để tôi dạy cô viết chúng như thế nào.” Tạ Nguyên lịch thiệp cầm tay trái Tịnh Tứ lên, lật ngửa lòng bàn tay cô, ngón trở nhẹ nhàng viết ra hai chữ.

Tịnh Tứ bỗng rút tay về, bởi vì động tác quá mạnh nên dẫn đến tay còn lại buông cái túi ni lông đang xách xuống, quả táo quả quýt lăn tứ tung.

Hai chữ cậu ta viết, không phải vui vẻ, mà là chết đi.

Thật ra cũng không phải quá mâu thuẫn, chỉ cần Tịnh Túc chết đi, Tạ Nguyên chắc chắn sẽ vui vẻ.

Vui vẻ đến không cầm lòng được.

“Trịnh Yến ở đâu?” Giọng cô hơi run run.

“Cô nói xem?” Tạ Nguyên khom lưng nhặt lên một quả quýt, ánh trên tay thưởng thức.

Tịnh Túc đánh giá căn phòng đằng sau Tạ Nguyên, phòng khách chỗ nào cũng bừa bộn, trên bàn chất đầy vỏ bia rỗng, đệm ngồi của ghế sofa bị vứt chỗ này một cái chỗ kia một cái trên sàn nhà sơ sài.

Nếu như Trịnh Yến có ở nhà, chắc chắn anh ấy sẽ không biến chỗ này thành ra thế.

Chỉ có một khả năng, Trịnh Yến đã rời đi.

Từ bỏ công việc, không tạm biệt với ai, dứt khoát rời khỏi người yêu thần kinh.

Tịnh Túc chuyển tầm mắt qua mặt Tạ Nguyên, vành mắt thâm đen, trong con ngươi vẫn vện tơ máu, da thịt trắng bệch tiêu tụy, gầy đến nỗi da bọc xương, tựa như lúc nào cũng có thể chết vì không đủ chất dinh dưỡng.

Cô ngồi xổm người xuống, nhặt từng quả lên bỏ vào trong túi, rồi đưa cho Tạ Nguyên.

Tạ Nguyên vô cảm nhìn cô, đứng yên không nhúc nhích.

Tịnh Túc nhét túi vào trong ngực cậu, quay người rời đi.

Cô đứng dưới lầu, nhìn căn nhà trọ cũ nát lung lay như sắp đổ, trời đã nhá nhem tối, các hộ gia đình khác đều đã lên đèn, mà trước cửa sổ lầu ba lại không tia sáng nào như thể đã hoang phế từ lâu.

Đây là nơi Tạ Nguyên ở.

Anh ấy ẩn nấp với tấm tối, mất đi Trịnh Yến che chở phía sau, anh lại càng như có thể hấp hối bất kỳ lúc nào.

Chết. Đi.

Tạ Nguyên vô cùng thật lòng viết xuống hai chữ ấy trên lòng bàn tay cô, đôi mắt vẫn vện tơ máu lập lòe ánh sáng dị dạng.

Đó là ánh sáng cận kề cái chết.

Tạ Nguyên nhắm một quả táo đỏ tươi, cầm dao bổ thật mạnh xuống, lưỡi dao xuyên qua phần thịt cắn xuống mặt bàn.

Cậu ta ném quả táo bị chọc thủng vào trong thùng rác, đổi thành quả nguyên vẹn khác, tiếp tục lặp lại hành động vừa rồi, chỉ là dùng sức lớn hơn.

Trịnh Yến nằm bên vẫn chăm chăm nhìn trần nhà.

“Vẫn không định để ý em à,” Tạ Nguyên tủi thân trừng mắt nhìn người thương yêu dấu.

Trịnh Yến không động tĩnh.

“Dù có mắng em cũng được, nói gì đó với em đi, Yến.”

“Nếu em giết Trang Tịnh Túc, anh sẽ mắng em chứ?” Tạ Nguyên nhìn chăm chăm dao gọt hoa quả trên tay.

“Thấp hèn.” Trịnh Yến nói, ngữ điệu bình tĩnh không dao động.

“Cái gì?”

Trịnh Yến đón nhận ánh mắt nghi hoặc của Tạ Nguyên, anh ta cười lạnh: “Không phải em bảo anh mắng em sao? Thứ thấp hèn?”

Tạ Nguyên lặng người đứng tại chỗ, tay vẫn cầm con dao gọt hoa quả.

Đây không phải lần đầu tiên cậu nghe được ba chữ “thứ thấp hèn” này.

Có lẽ từ rất lâu trước đây, cậu ta thường nghe người khác dùng ba chữ ấy để hình dung về người đàn bà cậu sống nương tựa.

Bà ấy là một người điên, nhưng không phải điên hẳn, có lúc bà sẽ phát điên dùng móng tay dài cào rách mặt cậu, có lúc bà lại dịu dàng ôm cậu vào lòng ru ngủ.

Song nhiều lúc, bà thường khóc lóc, nỉ non thảm thì: Tạ Lăng, em yêu anh.

Tạ Lăng là tên cha Tạ Nguyên.

Người đàn ông ấy yêu người đàn bà khác, cuồn tiền trong nhà đi, vứt bỏ họ một cách dứt khoát không luyến tiếc, nhưng bà ấy vẫn cứ cố chấp mỗi ngày lặp lại câu nói đó, Tạ Lăng, em yêu anh.

Thứ thấp hèn.

Hàng xóm ai cũng dùng ba chữ này để hình dung về bà.

Mãi đến tận khi bà mất tích.

Hoặc là nói, chết đi.

Tạ Nguyên run lấy bẫy đặt dao xuống, cúi người hôn gò má Trịnh Yến, Trịnh Yến xoay cổ né tránh, như thể đang xua đuổi con ruồi làm người ta chán ghét.

Có chất lỏng trong suốt chảy ra từ khóe mắt Tạ Nguyên rơi xuống cổ Trịnh Yến, xúc cảm ấm nóng khiến Trịnh Yến bỗng dừng ngừng giây giũa, anh ta cảm nhận được cơ thể Tạ Nguyên đè trên người mình đang không ngừng run rẩy, hai thân thể lạnh lẽo dựa sát vào nhau, chỉ có nước mắt tản ra chút nhiệt độ hiếm hoi còn sót lại.

Từ rất lâu rất lâu trước kia, một đêm hè nào đó, Tạ Nguyên bán cá cả ngày mệt mỏi về đến nhà thì phát hiện mẹ mình đang bị một tên du côn đường phố đè dưới giường, quần áo trên người bà bị lột sạch. Cậu ta vớ lấy con dao phay chặt cá vùng tới, thì bị tên du côn dễ dàng đập văng vào góc tường.

“Chỉ là đệ tử thấp hèn thôi mà, ông đây còn chưa ngại bẩn đã là phúc khí của mẹ mày rồi.” Tên du côn từ trên cao nhìn xuống Tạ Nguyên nằm co rúm trong góc.

Người đàn bà điên quần áo xốc xếch bò qua ôm lấy bắp đùi gã, lẩm bẩm: “Tạ Lăng, em yêu anh, Tạ Lăng, em yêu anh...”

“Tạ mẹ mày Lăng!” Tên du côn đá văng bà, kéo khóa quần, tiện tay gom mớ tiền Tạ Nguyên bán cá được nghênh ngang rời đi.

Người đàn bà vừa gọi Tạ Lăng chờ em vừa lão đảo muốn đuổi theo, nhưng sau gáy bất ngờ đau nhói lên, bà loạng choạng quay người lại, nhìn thấy con trai mình đang giơ con dao phay dính đầy máu tươi, mặt vô cảm nhìn bà.

Máu tươi nhỏ xuống từng giọt men theo trán, chảy vào khóe miệng bà.

Mùi máu tanh bốc lên.

Nóng ẩm.

Bà ngã thẳng xuống đất.

Thứ thấp hèn.

Nếu khổ cực như thế hèn hạ như thế, vậy tại sao còn muốn sống?

Sống thì có thể chờ đợi gã đàn ông đã phản bội họ hay sao?

Có khi gã còn cười khẩy chửi thứ thấp hèn ấy chứ.

“Thế này là được giải thoát rồi, mẹ.” Tạ Nguyên non nớt ngồi quỳ bên cạnh thi thể của người đàn bà, bàn tay dính đầy máu che kín mặt.

## 5. Chương 5: Năng Ấm

Cái gì gọi là giải thoát.

Khi người chìm trong hắc ám, người bốc ra mùi máu tanh khó ngửi, dần dần rơi vào đầm lầy dơ bẩn không đáy, thì bỗng có người kéo lấy tay người.

Người đó mặc quần áo tinh tươm, tóc có mùi dầu gội dễ chịu, khê nhúu mày.

Người đó là Trịnh Yến.

Lúc ấy Trịnh Yến như một chùm sáng ấm áp, rọi sáng Tạ Nguyên đắm chìm trong hắc ám.

Bất kể là Trịnh Yến “vô tình” mang thêm đồ ăn tiện lợi, hay chủ nhật rảnh rỗi không gì làm thì đến bán cá phụ, hoặc phụ đạo thêm cho cậu.

Ấm áp khổng lồ bao phủ lấy Tạ Nguyên.

Giá như cả đời này đều có thể chìm đắm vào hơi ấm không gì sánh bằng ấy.

Giá như có thể cùng người ấy trải qua một đời.

Nỗi khát vọng vẫn luôn bị vùi lấp nơi đáy lòng một cách cẩn trọng, nhưng đến khi nghe Trịnh Yến nói “Tớ thích cậu”, nó lại lặng lẽ bùng nổ.

Người ấy thích mình.

Người ấy để ý mình.

Tất thấy đều không phải mình mơ ảo.

Là chuyện có thể thực hiện.

Nỗi khát vọng này không ngừng gia tăng sâu sắc theo thời gian, mỗi một nụ hôn, mỗi một cái ôm cũng khiến yêu thương nơi đáy lòng ngày càng nồng đậm.

Nhưng chùm sáng Tạ Nguyên liều mạng giữ chặt bám víu cuối cùng cũng sắp đến lúc lụi tàn.

Gào khóc, cầu xin, uy hiếp, vô luận có làm gì cũng đều không cứu vãn được hơi ấm ấy.

Vậy thì cùng rơi vào hắc ám đi.

Cửa sổ bị đóng kín, rèm cửa tối màu chặn toàn bộ ánh sáng, Trịnh Yến không cử động nằm trong bóng tối, bốn phía là sự tĩnh lặng chết chóc, trong không khí phiêu lãng mùi vị mục nát.

Anh ta không giãy giụa nữa, bởi vì đều chỉ phí công.

Một ngày 24 giờ, phần lớn thời gian Tạ Nguyên đều ở trong phòng ngủ, ngồi bên giường, tự mình nói chuyện, nói mệt thì bò lên giường nằm cạnh Trịnh Yến, ôm anh nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chỉ là nhắm mắt lại mà thôi.

Đã mấy ngày nay cậu ta không ngủ.

Đầu óc mê man như sắp nổ tung, nhưng vẫn không ngủ được. Cho dù có uống bao nhiêu thuốc ngủ cũng không ngủ được.

Rõ ràng Trịnh Yến đang ở bên người, biết rõ Trịnh Yến mãi mãi không rời bỏ ôm ấp của mình.

Chắc chắn nên an tâm ngủ mới phải.

“Hôm nay Tịnh Túc lại đến nữa, cô ta cũng thật cố chấp đánh không chết mà.”

“Có phải anh rất hi vọng cô ta phát hiện ra anh bị nhốt trong phòng ngủ này, rồi cứu anh ra ngoài không?”

“Yên tâm đi, trước khi như thế, em sẽ trước một bước giết cô ta.”

“Yến, ném thử món ăn hôm nay em nấu đi.”

Tạ Nguyên gấp một đĩa thức ăn đưa tới bên miệng Trịnh Yến, nhưng Trịnh Yến không động đậy, giống như đã chết.

“Đừng vậy mà,” Tạ Nguyên đau lòng xoa xoa râu mọc tua tủa bên mép Trịnh Yến, “Không ăn cơm cơ thể sẽ yếu đi.”

Trịnh Yến né đụng chạm của cậu, nhắm mắt không đoái hoài.

Tạ Nguyên cầm chiếc đĩa khuấy mạnh cơm nước trong bát, nhẹ giọng nói: “Biết không? Mỗi lần Trang Tịnh Tức gõ cửa nhà chúng ta, em đều có loại kích động tiến lên bóp cổ cô ta, tận mắt nhìn cô ta nghẹt thở chết dưới tay em. Mỗi lần Trang Tịnh Tức giả vờ đưa hoa quả rồi quay người rời đi, lúc ấy em thật sự muốn đẩy cô ta xuống cầu thang, trơ mắt nhìn cô ta lặn xuống, ngã chổng chơ trên bậc thang. Có trời mới biết em muốn giết Trang Tịnh Tức đến thể nào.”

“Tịnh Tức vô tội, dù cậu giết một trăm người như em ấy cũng không giải quyết được chuyện gì cả.” Trịnh Yến mở miệng nói.

Anh gọi ả là Tịnh Tức.

Xưng hô thân thiết đến cỡ nào.

Nghĩa là trong tương lai không xa, ả cũng sẽ giống em, vùi đầu vào \*\*\*g ngực anh, nũng nịu mềm mại gọi tên anh, Yến.

“Vậy thì cần phải ăn cơm, anh ăn no rồi, tâm trạng em cũng tốt hơn, sẽ không muốn giết ả nữa.” Tạ Nguyên mỉm cười, lần nữa gấp thức ăn đưa đến bên miệng Trịnh Yến.

Lần này Trịnh Yến không bướng bỉnh, thuận theo há miệng ra.

Nào ngờ Tạ Nguyên buông đĩa xuống đất, cúi người cắn lên môi Trịnh Yến, đầu lưỡi thô bạo tiến vào khoang miệng anh, gắng sức thâm nhập thẳng vào cổ họng anh, Trịnh Yến không kiểm soát được cơn nôn khan, xoay đầu kháng cự lại, nhưng động tác của Tạ Nguyên càng thêm mãnh liệt, thậm chí cắn phá đầu lưỡi Trịnh Yến, Tạ Nguyên lập tức hút dòng máu ứa ra vào miệng mình, mùi máu tanh tức khắc lan khắp khoang miệng, từ yết hầu xuống dạ dày, mùi tanh nóng ầm ầm ngực cậu dâng lên chút ảm áp.

Trịnh Yến mở lớn miệng thở hổn hển, yết hầu khó chịu làm anh ta ho khan liên tục.

Tạ Nguyên kề sát bên tai Trịnh Yến, dịu giọng nói: “Chắc chắn em sẽ giết ả, hơn nữa còn khiến ả chết rất thảm. Anh không chịu ăn cơm, em sẽ tiêm dịch dinh dưỡng cho anh, nói chung anh sẽ sống, em sẽ sống với anh thật lâu.”

Đầu lưỡi bị cắn phá mơ hồ ảm đau, nhưng chút đau đớn ấy đối với Trịnh Yến mà nói không tính là gì.

Trịnh Yến nhìn thật kỹ Tạ Nguyên, người thiếu niên thuần khiết mình từng đánh cược tất cả để yêu tha thiết, từ lúc nào lại biến thành ma quỷ làm anh sờn cả tóc gáy như thế?

“Cậu tưởng giết người là chuyện rất đơn giản sao?” Trịnh Yến giễu cợt, “Giết người đền mạng, sau khi cậu giết cô ấy, chẳng bao lâu cảnh sát sẽ truy ra được cậu ở đây, rồi tống cậu vào ngục. Sống với tôi thật lâu? Sợ là đến lúc ấy một mình cậu sống trong tù thật lâu thì có?”

“Rất đơn giản mà.” Tạ Nguyên thấp giọng cười, tròng mắt nhìn người thương nằm trên giường, “Dẫu sao cũng từng giết một lần.”

Trịnh Yến sững sờ, lập tức ý thức được nghĩa là sao.

Tại sao những năm này Tạ Nguyên chưa bao giờ đi tìm người mẹ mất tích của mình.

Tại sao những năm này Tạ Nguyên vẫn luôn ngậm miệng không nói chuyện với mẹ mình.

Chỉ hơi động não là có thể giải được câu đố, nhưng sao lại bị quên lãng dễ dàng.

Hóa ra hết thấy thoát biến này không phải vì thời gian bào mòn, mà có lẽ từ rất lâu trước đây đã tồn tại thâm căn cố đế.

Trong bóng tối, nhưng Trịnh Yến vẫn có thể nhìn thấy rõ mặt của Tạ Nguyên, mắt anh đã triệt để thích ứng với bóng tối.

Sắp tới lễ Tình nhân.

Trên đường phố đâu cũng có các cặp tình nhân hoặc vợ chồng tay trong tay, trên cửa kính của siêu thị đã dán đầy các áp-phích màu hồng phấn.

Lễ Tình nhân năm trước, Trịnh Yến mua một bó hoa hồng đỏ thắm, vì để xứng với bó hoa này, Tạ Nguyên đặc biệt chuẩn bị một lọ hoa màu trắng, mỗi ngày siêng năng thay nước, mùi hoa hồng tỏa khắp phòng khách.

Nhưng hoa có tươi đẹp đến đâu, thì cuối cùng cũng phải đến lúc héo tàn.

Bây giờ lọ hoa ấy bị ném vào góc, phủ đầy bụi bặm.

Tạ Nguyên vặn mở ấm nước, đổ hai lọ thuốc ngủ không sót viên nào vào.

Nếu uống hết nước mà ngủ không tỉnh, xem như ả may mắn.

Còn nếu tỉnh lại, cậu ta sẽ dùng con dao đã chuẩn bị kỹ tỉ mỉ cắt đứt động mạch ả.

Cậu vừa gọi điện thoại cho Trang Tịnh Tức, mời cô ta đến nhà bọn họ để nói về Trịnh Yến.

Người phụ nữ dần dần ấy rất thẳng thắn đồng ý.

Ả không biết rằng, sắp tới đây thôi ả sẽ nhận được quà tặng lãng mạn nhất ngày lễ Tình nhân từ Tạ Nguyên.

Tạ Nguyên đi vào phòng ngủ, muốn cầm con dao gọt hoa quả để trên tủ đầu giường, thì phát hiện Trịnh Yến tỉnh lặng nhắm chặt hai mắt, ngực không hề phập phồng.

“Yến?” Giọng Tạ Nguyên run run, cậu ta lảo đảo bước tới giường, giơ tay lắc vai Trịnh Yến, “Yến, anh sao vậy?”

Không phản ứng.

Tạ Nguyên dùng sức cạy mở miệng anh, phát hiện đầu lưỡi đã bị rách rất sâu, máu chảy dọc ra từ khóe miệng.

Cần dùng khí và ý chí đến mức nào mới có thể cắn nát đầu lưỡi mình thành như thế.

“Vốn muốn cắn đứt, nhưng quá đau,” Trịnh Yến ho khụ, suy yếu mở mắt ra, nhìn Tạ Nguyên tràn đầy thẳng thốt, anh ta khẽ mỉm cười, “Sau khi tôi chết đi, cậu có thể giải thoát rồi.”

Không phải thế.

Không cần phải như thế.

Anh chết đi rồi, em làm sao có thể giải thoát được.

Đối với em, thế giới hoang vắng mà căn cỗi này là bởi có anh nên mới trở nên đặc sắc hơn, bởi có sự tồn tại của anh nên mới giúp em có thêm hi vọng sống.

Dù anh chán ngán em, muốn rời khỏi em, em vẫn yêu anh như lúc ban đầu.

Tay Tạ Nguyên run rẩy cầm con dao, cắt một đường thật sâu trên cánh tay mình, rồi đưa đến bên miệng Trịnh Yến, để dòng máu mình chảy xuống miệng anh.

“Em sẽ không để anh chết,” giọt nước mắt trong suốt trượt xuống từ khóe mắt Tạ Nguyên, “Chúng ta phải sống thật lâu.”

Trịnh Yến chán nản lắc đầu: “Sống quá mệt.”

“Anh đã đồng ý với em, phải cùng em trải qua một đời.” Tạ Nguyên lại cắt một đường trên cánh tay, cố sức chen máu mình vào trong miệng Trịnh Yến, “Thế nên, chúng ta cứ sống với nhau cho thật tốt nhé?”

“Để anh ôm em một cái.” Trịnh Yến nhìn vết cắt thấy mà phát hoảng trên tay Tạ Nguyên, anh giật giật hai cánh tay bị xích sắt trói buộc.

Trên mặt Tạ Nguyên còn vương nước mắt chưa khô, cậu ta nhếch miệng cười, gật đầu: “Ừm.”

Hai tay bị xích đã lâu rồi cục cũng được mở ra, Trịnh Yến ngồi dậy, cử động cổ tay, sau đó khê dang hai tay ra với Tạ Nguyên.

Ánh sáng sắp lụi tàn lại một lần nữa sáng ngời.

Tạ Nguyên vội vã nhào vào lòng người thương, ôm người ấy như ôm lấy ngọn cỏ sưởi ấm cứu mạng, cậu ta ôm chặt eo anh, mũi đóng đầy mùi hương riêng biệt của anh.

Tạ Nguyên nhớ lại khung cảnh vị lớp trưởng mặc áo sơ mi tinh tươm khẽ nhún mào đi về phía mình, không để tâm đến mùi cá gay mũi trên người mình mà cố chấp kéo tay muốn dẫn mình về trường học.

Tạ Nguyên nhớ lại khung cảnh Trịnh Yến nhẹ nhàng nắm chặt cổ tay mình, dịu dàng nói với mình “Tớ thích cậu”, lúc đó đôi mắt anh ấy ôn hòa đến gần như có thể hòa tan mọi thứ.

Tạ Nguyên nhớ lại khung cảnh mùa đông năm kia, mẹ Trịnh Yến gơ tay muốn tát mình thì Trịnh Yến bỗng bước lại đỡ ngã bà, hai tay anh run rẩy mà vẫn kiên định che chở cho mình ở sau.

Tạ Nguyên nhớ lại khung cảnh ngày đầu tiên bọn họ chuyển vào căn phòng trọ này, nằm trên chiếc giường này, Trịnh Yến nhiệt tình hôn mình, nói: “Từ nay về sau, nơi này chính là nhà của chúng ta, em không cần làm gì cả, anh sẽ nuôi em.”

Tạ Nguyên nhớ lại rất nhiều chuyện, chìm đắm vào hồi ức tốt đẹp.

Đến nỗi con dao cắm vào ngực cậu, cậu thậm chí vẫn không cảm thấy đau đớn.

Vừa rồi cậu cắt tay xong thì thuận tiện đặt con dao lại tủ đầu giường.

“Anh yêu em, đến chết không đổi,” Trịnh Yến cầm con dao, nhìn chăm chăm vào Tạ Nguyên trong bóng tối, “Nhưng anh quá mệt.”

Cả đời chỉ toàn sống trong bóng tối, quá mệt mỏi.

Trịnh Yến quá hiểu Tạ Nguyên, một khổ nhục kế đơn giản đã có thể đánh sập lý trí vốn rất yếu đuối của cậu ta.

Ánh sáng ảm áp vô hạn dành cho Tạ Nguyên giờ đây bỗng nhiên biến thành ngọn lửa rực đỏ, vừa chiếu sáng cậu mà đồng thời cũng thiêu cậu thành tro tàn.

“Anh không cần tự mình ra tay.” Tạ Nguyên nhìn thật kỹ người thương, cậu gơ tay muốn sờ lên mặt anh nhưng còn chưa kịp chạm vào đã ngã xuống.

Anh không cần tự mình ra tay.

Giọng anh ảm áp mà hết như ma chú, anh nói em là thứ thấp hèn, em đúng là thứ thấp hèn, anh bảo em đừng khóc, em vội vàng ngừng khóc, cho dù anh có bảo em đi chết đi, em cũng sẽ ngay lập tức quay người nhảy xuống cửa sổ.

Nên anh muốn em chết đi, em chắc chắn sẽ chết ngay.

## 6. Chương 6: Cùng Qua Một Đời

Cuộc sống trông có vẻ bình thường không có gì đặc sắc, đều sẽ bị đập đổ bởi vài chuyện thoát biến nào đó bất ngờ xuất hiện.

Năm 17 tuổi, Trang Tịnh Túc thích nhất là nằm sấp trên cửa sổ nhà mình nhìn xuống khu chợ đông đúc dưới lầu.

Chỗ đây mỗi ngày đều trình diễn muôn hình vạn trạng sắc thái trên đời, đủ loại con buôn lẫn khách hàng, tiếng la ói ầm ĩ tiếng con nít khóc lóc om sòm, mẹ luôn chê quá ồn, nhưng Tịnh Túc lại thấy rằng nghe những âm thanh này cô mới ý thức được là mình còn đang sống.

Vậy nên cô để ý tới Tạ Nguyên.

Trông cậu xấp xỉ với cô, thỉnh thoảng mặc đồng phục trường bọn họ, vào mỗi tháng khi Tịnh Túc phát diên với một đồng bài tập ôn thi thì Tạ Nguyên lại nhân ngày chủ nhật để thức khuya dậy sớm ra chợ bán cá. Cậu ấy không giống với mấy con buôn khác, cậu rất yên tĩnh, đều chỉ trầm mặc ngồi tại chỗ bán hàng của mình, khách tới mua thì lập tức đứng dậy buôn bán. Tịnh Túc đặc biệt thích nhìn dáng vẻ cậu chặt cá, hai tay thon dài trắng ngần như được phú cho ma lực, rõ ràng là một việc làm tanh bẩn mà cậu ấy lại có thể thực hiện đến lưu loát sạch sẽ.

Đôi tay ấy nên dùng để đàn đàn dương cầm, chắc sẽ tạo ra bài nhạc không gì sánh bằng.

Lúc đó hiểu biết của cô với Tạ Nguyên còn chỉ giới hạn trong chuyện cậu có người mẹ điên điên khùng khùng.

Mãi đến tận buổi tối tự học hôm đó.

Vì công việc nên cha mẹ không tới đón cô được, cô đành phải đi về một mình trong ngõ hẻm không bóng người.

Nhưng không ngờ bị tên du côn chặn lại nửa đường.

Mục đích của tên ấy rất rõ ràng: Nổi sắc tâm, muốn phát tiết.

Gã dễ dàng chế ngự Tịnh Túc nhỏ yếu, vội vàng lột quần áo trên người cô.

Ngay lúc Tịnh Túc tuyệt vọng dần ngừng phản kháng thì chợt nhìn thấy ở đầu khác của con hẻm, mẹ Tạ Nguyên thận trọng bước tới.

“Mày thật sự thèm khát, thiếu thốn đến vậy à?” Tịnh Túc bỗng tỉnh táo lại, lên tiếng hỏi.

Tên du côn không ngờ sẽ bị chất vấn như thế, gã cau mày dừng động tác.

“Giả như ngày hôm nay mày cưỡng hiếp tao, tao chắc chắn sẽ báo cảnh sát, vậy mày sẽ bị bắt vì phạm vào tội cưỡng hiếp thiếu nữ vị thành niên, cha mẹ tao tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha mày, mày sẽ phải trả cái giá bồi thường rất lớn, rồi ngồi tù rất lâu, giả dụ mày vì sợ tao báo cảnh sát mà giết tao, vậy thì ngoại trừ cưỡng hiếp mày còn phạm phải tội giết người, hoặc là mày chạy trốn, trốn chui trốn nhủi với tội danh giết người, hoặc mày sẽ bị bắt, trực tiếp bắn chết. Chỉ vì một lần phát tiết dục vọng mà phải trả giá thảm như thế đánh đổi lớn như thế, thật sự đáng à?” Tịnh Túc nhìn thẳng vào mắt tên du côn, từ trong ánh mắt gã cô nhìn thấy được sự chần chờ cùng do dự.

Tịnh Túc vươn tay chỉ về phía mẹ Tạ Nguyên ngơ ngác đứng đấy, nói: “Bà ấy là người điên, trong nhà chỉ có một cậu con trai xấp xỉ tuổi tao, không còn người thân nào khác, nhưng bà ta chỉ mới 30 mấy tuổi, nhan sắc cũng không tệ. Nếu là bà ta, mày không cần gánh bất kỳ tội danh nào cả.”

Tên du côn dần buông bàn tay đang trói chặt Tịnh Túc ra.

“Tôi tìm Tạ Lăng, cô gái có nhìn thấy Tạ Lăng đâu không?” Người đàn bà kéo ống tay áo Tịnh Túc.

Tịnh Túc cười đầm đìa, đẩy bà ấy vào tên du côn: “Gã là Tạ Lăng bà muốn tìm đó.”

Chẳng qua là cô tự cứu mình mà thôi.

Trong tình huống đó, cô chỉ có thể dùng phương pháp tự giải thoát ấy.

Tịnh Túc âm thầm an ủi bản thân, người đàn bà đó là người điên, bà ta chẳng biết gì cả, sẽ không thấy đau đớn, nói không chừng còn vì tìm được Tạ Lăng mà hân hoan vui sướng ấy chứ.

Thế nhưng, lúc sau cô không yên lòng lén chạy đến nhà Tạ Nguyên muốn thăm dò tình trạng, thì ngay trước cửa sổ, cô tận mắt thấy được cảnh tượng cả đời cũng khó quên nổi.

Người thiếu niên tĩnh lặng có đôi bàn tay thon dài lại gơ con dao phay vung mạnh về phía mẹ cậu.

Không cần phải thế.

Cô không ngờ sẽ như thế.

Cô run lấy bầy, bước vào cửa nhà Tạ Nguyên.

“Không muốn ngồi tù thì thanh lý thi thể trước đi.” Cô nhìn Tạ Nguyên quỳ ngồi dưới mặt sàn xi măng xám tro.

Vừa như đang chuộc tội, vừa như gánh vác trách nhiệm nặng nề.

Buổi tối ngày hôm đó là buổi tối dài nhất Trang Tịnh Túc từng trải qua trong cuộc đời này. Cô với Tạ Nguyên cùng ở trong phòng vệ sinh nhỏ hẹp chật đút tứ chi thi thể mẹ Tạ Nguyên. Mùi máu tanh nồng nặc ních đầy khoang mũi, tinh thần Tạ Nguyên vẫn hoảng hốt, cho nên phần lớn chuyện đều do Tịnh Túc làm. Cô dùng hết sức lực, giọt mồ hôi lớn lăn dọc trên mặt cô, nhỏ xuống sàn nhà đầy máu bắn.

“Sẽ không sao,” Tịnh Túc nắm chặt bàn tay dính đầy máu tươi của Tạ Nguyên, “Không có chuyện gì cả.”

Lần đầu tiên Tịnh Túc nhìn thấy Trịnh Yến, cô còn đang đứng bên quây cá nói cho Tạ Nguyên biết tất cả khối thi thể đều đã được cô giải quyết không sót lại gì, có cái bị thiêu hủy, có cái bị ném xuống cống thoát nước, nói chung không có một ai có thể tìm ra được.

Tạ Nguyên an tâm cười nhẹ, nói với cô: “Cảm ơn cậu.”

Cậu ta không biết vì sao cô nữ sinh trước mặt tối ngày hôm đó lại phát hiện ra nhà mình, cũng không biết vì sao cô lại tận lực đến thể trợ giúp mình.

Cậu thậm chí còn không biết tên cô.

Ngay khi cậu muốn biết rõ mọi chuyện thì Trịnh Yến xuất hiện. Anh ta đứng thẳng tắp cách đó không xa, ánh mắt chăm chú quan sát Tạ Nguyên.

Tịnh Túc trơ mắt nhìn Trịnh Yến nhanh chân bước đến chỗ Tạ Nguyên, đáy lòng cô bỗng dâng lên nỗi bất an to lớn.

Nỗi bất an về một thứ quan trọng sắp bị cướp đi.

Thoạt đầu cô chỉ là muốn bảo vệ Tạ Nguyên mà thôi, nhưng khi cô nhìn thấy Tạ Nguyên dưới sự dẫn dắt của Trịnh Yến dần lộ ra gương mặt tươi cười xán lạn, thì loại tâm tình dị dạng bắt đầu sinh sôi từ dưới đáy lòng.

Gương mặt tươi cười ấy, vốn dĩ nên thuộc về cô.

Cùng ngược xuôi đi học, cùng ôn tập bài học, cùng ăn đồ ăn tiện lợi, cùng lái xe đạp đi xa, vốn dĩ nên là chuyện cô làm cùng cậu ấy.

Tịnh Túc chuẩn bị một giấy viết thư với hương thơm thoang thoang nhàn nhạt, gần như vận dụng hết tất cả những gì bản thân có vào lá thư.

Thật ra từ ngữ phong phú thế đấy, nhưng để tôn lên cảm xúc của mình cũng chỉ có một câu thơ thích cậu đơn giản.

Song đây là một phong thư vĩnh viễn không được hồi âm.

Đó là sự lựa chọn của cậu ấy.

Đã vậy thì, cô tôn trọng cậu.

Chỉ cần anh hạnh phúc là được.

Chỉ cần ở chỗ anh ta, anh vẫn có thể mỉm cười rạng rỡ như vậy là được.

Em chỉ cần đứng phía sau hai người, nhìn anh từ đằng xa là được rồi.

Nhìn anh mỉm cười, đau đớn, bi thương, vui sướng.

Sau khi tốt nghiệp trung học, từng người từng người rời khỏi cái trấn nhỏ ấy, từ đó cô mất tất cả liên hệ có liên quan đến Tạ Nguyên.

Cô những tưởng rằng mọi chuyện cứ vậy là kết thúc.

Cho đến tận nhiều năm sau cô được điều sang công ty mới.

Cô liếc mắt là nhận ra Trịnh Yển ngay.

Nhìn qua cuộc sống Trịnh Yển không được như ý, mỗi ngày đều nhúu mày, tựa như có tâm sự nói không hết. Đặc biệt là lúc tan việc, mọi người ai cũng đều nhanh chóng thu dọn công văn để chạy về nhà, chỉ riêng anh ta vẫn dầy dụa nhùng nhằng, cứ như rất sợ sệt căn nhà đang đợi.

Căn nhà ấy có Tạ Nguyên đang đợi anh ta.

Rõ ràng có Tạ Nguyên đang đợi cơ mà.

Đến cùng thì Tạ Nguyên có hạnh phúc không.

Tạ Nguyên ở cạnh anh ta rốt cục có sống tốt không.

Một trắc nghiệm nhỏ là biết ngay.

— “Chào buổi sáng, uống tách cà phê cho ấm người nhé.” Trịnh Túc bưng tách cà phê nhỏ xinh, mỉm cười dịu dàng với anh.

Sau đó là những lần thăm dò liên tiếp.

Trịnh Yển đang dao động, Trịnh Túc ý thức được rất rõ điều này.

Nếu như năm đó mình thổ lộ với Tạ Nguyên trước Trịnh Yển một bước, mọi thứ có phải sẽ không giống thế này không.

Nhưng nào có nếu như.

Chỉ có hiện tại.

Có thể thay đổi, chỉ có hiện tại.

Cô nhanh chóng nhận được một tin nhắn được gửi đến từ số của Trịnh Yển: Gặp tại cầu vượt.

Đây không phải do Trịnh Yển gửi.

Trịnh Yển đối với cô vẫn rất lễ độ, không thể bắt chợt gửi kiểu tin nhắn như thế cho cô.

Cô không nén được tim đập mãnh liệt, nhìn đi nhìn lại cái tin nhắn này.

Là Tạ Nguyên.

Tạ Nguyên gửi tin nhắn cho mình.

Tạ Nguyên muốn gặp mặt mình.

Cô thỏa mãn đến mức lãng quên lý do Tạ Nguyên gặp cô, mặc vào chiếc áo khoác thích nhất, trang điểm xinh đẹp nhẹ nhàng, mặc tuyết rơi lớn ngoài trời đi đến cầu vượt.

Nhưng chờ đợi cô lại không phải cửu biệt tương phùng như trong mong đợi.

Cũng không phải ôn hòa “Đã lâu không gặp”.

“Xin chào, tôi là người yêu của Trịnh Yến, tôi tên Tạ Nguyên, có thể xin cô đừng dây dưa với Trịnh Yến nữa được không?” Tạ Nguyên vỗ lưng cô, nho nhã nói.

Ngữ điệu hoàn toàn xa lạ.

Người ấy không quen cô.

Người ấy quen bằng cô.

Tịnh Túc bật cười tự giễu.

Tạ Nguyên nói tiếp: “Tôi biết Trịnh Yến rất ưu tú, nhưng người anh ấy yêu chỉ có tôi, nên xin cô đừng...”

“Người yêu chỉ có anh ấy à?” Tịnh Túc nhìn thẳng vào người đàn ông cô nhớ mong sớm chiều suốt 10 năm có lẽ, “Nếu em nhảy xuống từ trên cầu ngã chết, tất cả mọi người đều sẽ nghĩ là anh đẩy em phải không? Lúc đó, anh ta còn có thể yêu anh tin tưởng anh như trước đây sao?”

Về mặt Tạ Nguyên dần cứng đờ.

Tịnh Túc giơ tay ném ô xuống đất, rồi lùi lại vài bước, không chút do dự nhảy xuống dưới cầu vượt.

Vẫn chưa chết.

Đã thế Trịnh Yến còn thấp giọng cầu xin với cô vừa trải qua cấp cứu: “Đừng báo cảnh sát.”

Anh ta cũng không tin Tạ Nguyên.

Người đàn ông này đã không còn có thể cho Tạ Nguyên được hạnh phúc.

Tịnh Túc nằm trên giường bệnh suy nghĩ cách làm sao diệt trừ Trịnh Yến, mãi đến khi giám đốc gọi điện hỏi cô Trịnh Yến ở đâu, 3 ngày rồi anh ta không đi làm.

Nếu là Trịnh Yến tự mình chủ động rời đi, thì chắc chắn sẽ không có kiểu lặng lẽ nghỉ làm, chí ít anh ta cũng sẽ chính thức xin từ chức.

Nhất định là Tạ Nguyên giết anh ta.

Kể phản bội người yêu ruồng bỏ người yêu, thì cần xóa bỏ không chút do dự.

Tựa như 10 năm trước, cô bắt tay giúp Tạ Nguyên giải quyết tốt hậu quả.

Cô dựa theo chữ ký của Trịnh Yến lúc ký vào giấy xác nhận nằm viện, bắt chước lại bút tích của Trịnh Yến ký lên đơn xin từ chức.

Cho dù không phải tự Trịnh Yến đến trình đơn, nhưng giám đốc không mảy may nghi ngờ.

Trịnh Yến cứ vậy dễ dàng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Không một ai truy hỏi tung tích của anh ta.

Mọi người không ai rỗi hơi hì quan tâm chuyện của người khác cả.

Vết thương ở chân lành rồi, cô vui vẻ tung tăng chạy đi tìm Tạ Nguyên.

Tạ Nguyên vẫn không nhận ra cô, cô cũng không nản lòng, chỉ cần Trịnh Yến biến mất là được rồi. Cô sẽ từ từ làm Tạ Nguyên nhớ ra mình, hết thấy đều sẽ trở nên tốt đẹp, trên gương mặt của Tạ Nguyên lại một lần nữa nở nụ cười xán lạn, anh ấy sẽ choàng chiếc khăn quàng cổ cô tự tay đan, anh ấy sẽ thật lòng lắng nghe cô nói “Em yêu anh”.

Vào lễ Tình nhân, cuối cùng Tịnh Túc cũng nhận được điện thoại của Tạ Nguyên.

Cô như nàng thiếu nữ mới biết yêu mặc chiếc áo khoác mình thích nhất, trang điểm xinh đẹp nhẹ nhàng, đi nửa đường còn mua một cành hồng thật đẹp đến nhà trọ của Tạ Nguyên.

Cửa chính khép hờ, Tịnh Túc gọi vài tiếng không thấy ai đáp lại, cô đi vào, nhìn thấy một đồng hồ hỗn độn.

Chắc chắn là đi ra ngoài quên đóng cửa rồi.

Tịnh Túc bắt đầu dĩ cười khẽ, quyết định thu dọn lại mớ lộn xộn trong phòng khách.

Ném toàn bộ vỏ lon bia trên bàn xuống, bày biện lại khay hoa quả, đổi lại tấm vỏ bọc sạch cho ghế sofa.

Chờ Tạ Nguyên quay về nhìn thấy cảnh này, chắc sẽ mắng mình một trận mất?

Ai cho phép cô chạm vào đồ của tôi? Ai cho phép cô dọn dẹp nhà tôi? Nhanh đi chết đi —ắt hẳn sẽ quả mắng cô như thế?

Tóm lại chắc chắn anh ấy sẽ nói chuyện với mình.

Tịnh Túc hạnh phúc nghĩ, không nhịn được cười khẽ.

Con người đen thẫm dần dần biến thành màu xám đen, Tạ Nguyên nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, máu nhanh chóng loang ra vây quanh người cậu, rồi dần đông lại.

Trịnh Yến cố hết sức mới mở được xích sắt ra, vì đã lâu rồi không bước đi nên hai chân anh hoàn toàn không lấy lực nổi.

Đầu lưỡi đau nhức làm lòng bàn tay anh đỡ từng lớp mồ hôi, anh ta chặt vật đỡ tường, di chuyển từng bước tới cửa, trầy trật mở cửa phòng ngủ, ánh sáng bất ngờ chiếu rọi vào căn phòng, mọi âm trầm u ám đều bị quét sạch, anh mở lớn miệng hô hấp luồng không khí mới mẻ, tựa như giành được sinh mệnh mới.

Khi mắt anh ta thích ứng được với ánh sáng, dần thấy được sự vật trước mặt, thì mới phát hiện Tịnh Túc đứng trong phòng khách, cô tắm mình dưới ánh mặt trời, đang cúi lau chùi lọ hoa trước đây bị vứt vào xó nhà.

Trịnh Yến nhìn thấy Tịnh Túc sững sờ nhìn mình, rồi cô bước từng bước về phía anh, hết như nữ thần đón tiếp anh trở về trần gian.

Nhưng vị nữ thần ấy lại giơ cao lọ hoa trong tay đập mạnh vào đầu anh.

Đến khi Trịnh Yến lần nữa tỉnh lại, trên đỉnh đầu vẫn là trần nhà thân thuộc.

Bốn phía một khoảng tăm tối. Cửa sổ đóng chặt. Rèm cửa sổ tối màu chặn toàn bộ ánh sáng.

Trịnh Yến giật thử hai tay, vẫn nghe thấy tiếng xích sắt quen thuộc, trên chân cũng có, thậm chí trên eo cũng có, anh ta triệt để bị xích trên chiếc giường này.

Như đang mơ một giấc mộng.

Trịnh Yến không cố ý cắn đầu lưỡi mình, cũng không đâm con dao vào \*\*\*g ngực Tạ Nguyên, càng không bị Tịnh Túc đập lọ hoa vào đầu.

Sau giây truyền đến cơn nhói nhói.

Trịnh Yến khó khăn quay đầu, nhìn người nằm bên cạnh mình.

Tạ Nguyên bình thản nhắm mắt, quần áo dính máu được đổi thành áo sơ mi trắng sạch sẽ, tóc được tắm gội, truyền đến mùi dầu gội dễ chịu, mềm mại phủ trên đầu. Đường như chỉ là đang nằm ngủ.

“Tạ Nguyên?” Trịnh Yến nhẹ giọng gọi.

Đương nhiên sẽ không ai đáp lại anh ta.

Bốn phía yên tĩnh một cách chết chóc.

Vĩnh viễn cũng sẽ không có ai bước vào.

Trên tủ đầu giường một cành hoa hồng đỏ lặng lặng nằm đấy.

Hết

Cảm nhận: Bộ “Thoát biến” này không giống với những bộ tiểu thuyết duy mỹ, hạnh phúc kia nó một lần nữa nhấn mạnh hiện thực chính là hiện thực, bất luận tình yêu tuổi trẻ có nồng cháy, kích động đến đâu, thì trải qua năm tháng vô tình bào mòn, cuối cùng còn sót lại chỉ là một lớp xám tro thẫm đậm. Mà các nhân vật chính, suốt quãng đường sống với nhau, cuối cùng còn lại chỉ là —

Trịnh Yến chán nản lắc đầu: “Sống quá mệt.”

Tạ Nguyên: Anh bảo em đi chết đi, em chắc chắn sẽ chết ngay.

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoat-bien>*